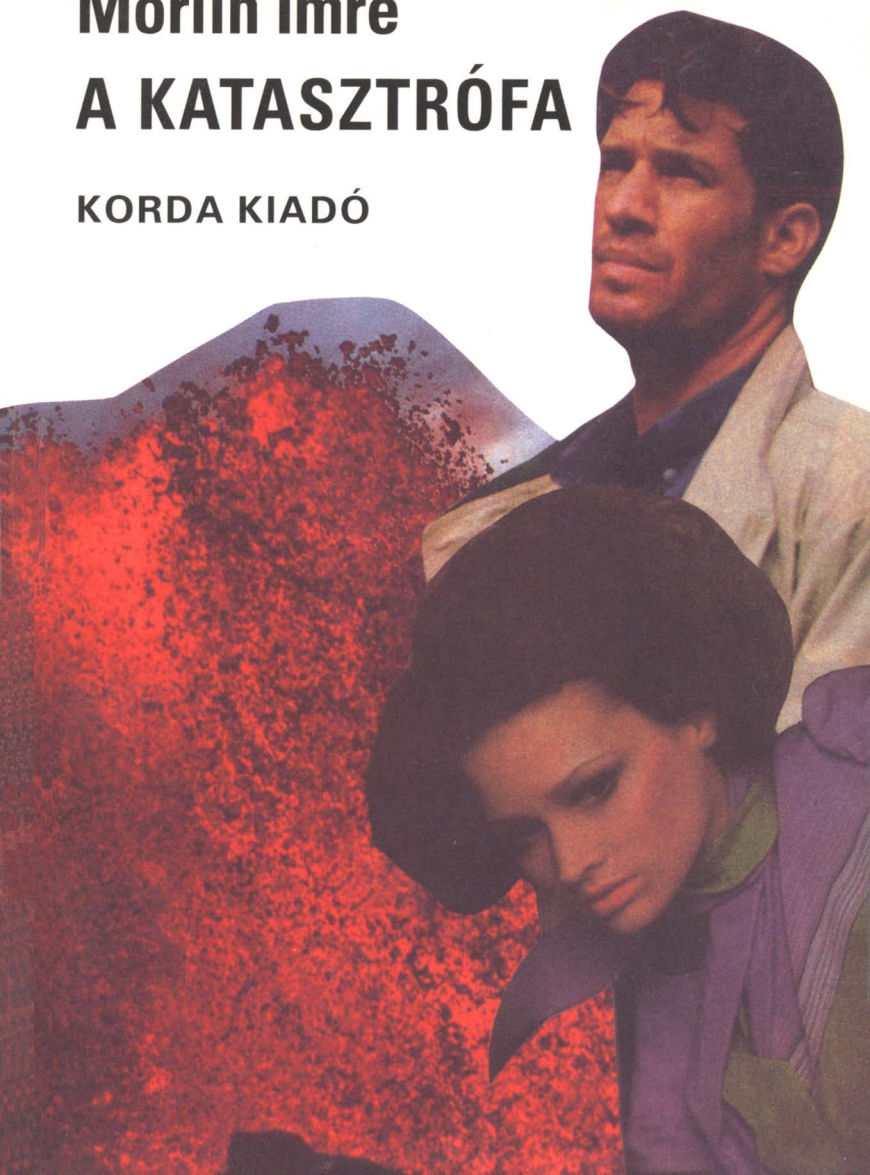

Morlin Imre

A KATASZTRÓFA

KORDA KIADÓ

MORLIN IMRE
A KATASZTRÓFA

MORLIN IMRE

A KATASZTRÓFA
regény

1.

A plébános úr türelmes és jó ember hírében állt. Az is volt. De az, ami az utóbbi hetekben plébániáján történt, szinte kimerítette türelmének és jóságának végső tartalékait. Káplánját áthelyezték, magára maradt tizennyolc hittanórájával és éppen akkor hívta be az apáca hitoktatónőjét rendi előljárója a visszakapott rendházba novíciamesternek. A templomba is betörték, házvezetőnője is kórházba került, a sáskajárás meg lerágta sajátkezüleg gondozott kertjét. Pedig abból jutott a konyhára is, a templomdíszítésre is. Falujának egyetlen kispapja? Az első? Akit a falu az Egyháznak adott, nyár elején haza jött, de ősszel nem akar visszamenni a szemináriumba. Nem is beszélve azokról a „hívekről” akik a vasárnapi szentmiséről elmaradoznak. Mi az? Dacolnak Istennel?

Úgy érezte, elege van a falujából. Megkérte szomszédos plébános barátját, látná el templomát vagy két hétre, hadd menjen badacsonyi kuckójába, hogy kifújja magát. De tulajdonképpen mi ellen, vagy ki ellen? Maga is megdöbbsent, mikor fölvette magának ezt a kérdést. Nem! Itt abba kell most hagyni mindent, hogy eszét, szívét kiszélessítse. El innen! Csak el! Minél hamarább!

Bevágta magát autójába és elszárguldott...

– Nem jó ez a világ, ennyi bajjal – morfondírozott, mi-

közben nyomta a gázpedált. Valahogyan más kellene, vagy másképp... Ezen máskor is rágódott. – Minden nagyon jó -mondta az Úr, miután megteremtette a világot... Hát ez az a nagyon jó világ? Ennyi bajjal? Sáskákkal, betöréssel, betegséggel, hűtlenségekkel...?

Szekeret előzött meg nagy lobbal. A girhes ló, meg a lovat noszogató cigány látványa is keserítette. Púpos volt a szerencsétlen. Erről ez jutott eszébe: Minden ember púpos. Minden ember tele van púppal. Egy se normális. Persze én se, Én a türelmesnek, jónak kikiáltott! Ugyan...! Legyintett gondolatban, mert két kezével a vállát markolta. ... Uram, Istenem, miért nem teremtetél más világot! Inkább lennénk púposak, de egészséges idegzetűek... Hisz majd mindenki félbolond...

– Hó! – majdnem beszaladt az árokba. Lassított. Kelt is, közeledett a leágazáshoz. Rátért a zötyögős mellékútra. Máskor nem törődött vele, de most dohogott miatta: szétrázza a kocsiját...

* * *

Végig dült a pamlagon a hűvös szobában, de nem jött álom a szemére. Egy darabig a mennyezetet nézte, aztán kedvetlenül fölkel, a pincéből hozott egy üveg bort. A tavalyból fejtette. Hóna alá kapott egy könyvet és kiült a kertbe.

A könyvet, üveget a kerti asztalra tette, aztán visszament pohárért. Semmi jel nem mutatott arra, ami történni fog. Csak üldögélt, félig lehunytt szemmel, s nem gondolt semmire. Enyhe szellő fodrozta a Balaton tükkrét. Tikasztó meleg volt. Délután négy óra.

Talán vihar készülődik? Morajlás hallatszott. Távolról. Valami furcsa érzés vett rajta erőt, kinyitotta a szemét és körülnézett. Semmi sem változott körülötte. Kis nyaralóján a zsaluk behúzva. A puli szokott helyén, a kút mellett. Hajó úszik a vizen. Fiatalok lehetnek a strandon, vidám zajuk ide hallik. És mégis... Mintha a morajlás erősödne...

Fölkelt kerti székéből és sétálgatni kezdett. Idegzetében jelentkező zsibongást akarta levezetni, és mert nem szűnt, nyújtózott egyet. Aztán még egyet.

– Lám, mégis vihar készül – nyugtatta meg magát. – Nyugat felől sötétedik az ég.

A talpas pohár az asztalkán hirtelen táncolni kezdett és oda koccant a teli üveghez. A morajlás erősödött és lába alatt megmozdult a föld. Megrémült.

– Földrengés? – Ijedten pillantott a víz tükrére. Az már vadul táncolt, habot vert, hullámok tornyosultak szokatlan magasságba, az imént még csendesen sikló hajó nekirohant a déli partnak és összetört a mólón.

Dermedten állt, iszonyat ült az arcán. A víz közepén valami kiemelkedni látszott, és az a valami tüzes volt, vagy tüzet lövelt magából. Űvöltést hallott. Emberek ordítottak. Hogy mit? Nem értette. A hegyről rohantak feléje és hadonásztak. Bazalt oszlopok omlottak a hátuk mögött. Nagy dőrejjel zuhantak alá, lehengerelve fákat, szőlőt, házat. A napot fekete füstfelhő takarta el. A víz közepén emelkedő tűzhányó fénye vörösre színezett mindent. Nyugatról, ahol a nap elmerült valami sötét bűzös felhő közeledett. Facsarta az orrát. Ekkor engedett dermedtsége. Az életösztön... igen, az életösztön... Elő-

kapta zsebkendőjét, a kúthoz rohant, káváján a vödör, benne víz. Belemártotta és az orra alá nyomta. A bűzös felhő közeledett. Lassan körülölelte. De nagyot lökött rajta a föld és messzire dobta. Zuhanni kezdett és elvesztette az eszméletét. Arccal bukott valami tócsába. Rádőlt egy súlyos fa és arcát a pocsolyába még mélyebbre nyomta.

Hideg volt és sötét. Lába rángatózott. Talán a hidegtől, talán az idegei fölmondták a szolgálatot. Öntudatában valami pislákolni kezdett. Fuldokolt. Vízet érzett az orrában, szájában. Félre akarta fordítani a fejét, de valami rettenetesen nyomta. Feje annyira fájt, hogy minden ereje elhagyta. Rettenetesen félt és nyögdecselni kezdett.

Mintha valaki a remegő lábát akarta volna lefogni. Mintha valaki, vagy valami lábától kezdve testén felfelé kúszott volna. Mintha tapogatta volna. Most a fejét is... De már nem kapott levegőt és újból eszméletét veszítette.

* * *

Most könnyebb lett a feje és levegőt is kapott. Valaki, vagy valami erőlködött, hogy fejről a fatörzset elmozdítsa, és arcát a pocsolyából félre fordítsa. Próbált föltápáskodni, de minden ereje elhagyta és visszazuhant a sáros vízbe. De az a valaki, nem hagyta. Most már hallotta zihálását, amint erőlködött, hogy segítsen rajta. Valami hangot is hallattott, de nem értette.

Érezte, hogy az arcát tisztogatják, hogy próbálják hátára fordítani. Az első kísérlet nem sikerült. Újabb próbálkozás. Ő is igyekezett, hogy segítsen annak, aki segíteni akart rajta. Lassan sikerült. Érezte, hogy hanyatt fek-

szik. Szerette volna kinyitni a szemét, de nem ment. Várt. Most érezte, hogy fel akarják ültetni. Fokról-fokra húzták. A lába még mindig remegett. Nem volt ura testének. Valamit a háta mögé toltak. Neki támasztották. Újra letörölték az arcát, szájából, orrából kitakarították a sarat. Újból megkísérelte, hogy felnyissa a szemét. Ment, de nagyon lassan. Újból meg újból lecsukódott. Mintha valaki figyelte volna erőlködését. Látni akarta. Egyre jobban akarta látni. De sötétség volt és homály. Mégis, mintha valami piros derengést vett volna észre. Fáradt volt. Újból lehunyta a szemét és várt. Erőt gyűjtött.

Most végre sikerült. Egy lány állt előtte. Egy vörös lány, tépett ruhában. Didergett, mert hideg volt. Fáradt, riadt arcán némi mosoly suhant át, ő tehát a megmentője. De miért vörös? Miért? Akkor döbbsen rá, hogy az éjszaka ellenére minden rőt fényben ég.

– A vulkán!... A vulkán működik!

– Hol vagyok... hol vagyunk tulajdonképpen?

Aztán megint a didergő lány... Megpróbált fölállni. A leány segítette. Akkor levette megtépett zakóját és a lányra terítette.

A lány púpos volt.

2.

Álltak egymással szemben és mustrálgatták egymást. A föld néma volt. Már nem rengett. Csak a tűzhányó felől hallatszott valami folyamatos morgás. Szél támadt és füstjét mormogásával együtt távolra fújta. Meg akarta kérdezni a lány nevét. Ertelme működött, de a nyelve nem akart engedelmeskedni. Erőlködött, de csak valami artikulálatlan hang tört elő torkából. Talán az, hogy „Mi...” Nem bírta folytatni. Pedig, „Mi a neve?” – ezt akarta kérdezni. De nem ment. Újból hozzá fogott: „Mi... mi...” – ismételte. Tovább nem jutott.

A lány figyelte erőlködését. Meg akarta érteni, vagy megsejteni, hogy a férfi, akit megmentett, mit akar mondani. De arca hirtelen eltorzult. Rémülten mutatott a tűzhányó irányába: „Ni... ni...” – dadogta. A férfi követte keze mozdulatát. Iszonyat, félelem lett urrá rajta. Robbanás reszkettette meg a hegyet, sziklái sziporkázva hullottak szerte, dübörögve doboltak a föld kemény kérgén.

A rémület egymáshoz kergette őket. Szorosan átölelték egymást. Remegtek. „Ni... – mondta ismét a lány – ni...” –, de több nem jött ki a torkán. Pedig mintha mondani akart volna valamit. Talán a nevét – gondolta a férfi és ő is azt akarta kérdezni. A nevét. De mi az ő neve?

Hogy hívják őt? Megrémült: elfelejtette a nevét. De talán a lány... Újból csak azt hallotta: „Ni... ni...”

A robbanás nyomán a hegy tüze kialudt. Csak a kráter szegélye izzott még vörösen. Mintha a támadt csend idegeit is nyugtatta volna. Akaratlanul is engedett az ölelésből, feléje fordult, hogy megkérdezze a nevét. „Mi...” – tört elő a torkából újból, de folytatni nem tudta. A lány a válláról lecsúszni készülő kabátnak kapott utána, de a púpján elakadt a mozdulata. A férfi segítette. „Ni... – kezdte ismét. Erőlködött, hogy folytassa, de csak egy szótagra terjedt erejéből neki is. „Ni...” – motyogta – „Ni...”.

A férfi agyában nyüzsögni kezdtek a betűk.

– „Ninocska?” – szótagolta végre és kérdőn nézett a lányra. A fejét rázta, de azért ráhagyta mosolyogva. Legegyen Ninocska. Azután mutató ujjával rábökött a férfi mellére. Az megértette: A nevét kérdezi. Gyötrődött, hogy megmondja, de nem volt képes rá. Elfelejtette. A lány többször bökött a mellére kérdő tekintettel. – „Mit kérdezed a nevemet?” – Váratlanul őtlött fel benne a bibliai idézet. De, hogy ki kérdezte és miért – erre nem emlékezett. Talán a lány tudja. Megkérdezi. Fontos, hogy most beszélgessenek. Nincstelennek, társtalannak, ötlettelennek tudta magát. Újra hozzáfogott, de megint csak addig jutott, hogy „Mi?”. A lány homlokát ráncolta. Majd földerült az arca: – „Mikál?” – mondta. – „Mikál?” – A férfi ráhagyta. Lehet, hogy úgy hívták, vagy ehhez hasonlóan. Mosolygott. A lány is mosolygott.

Újból észrevette rongyait. Körülményesen lehúzta a shortját, és mozdulatokkal biztatta a lányt, hogy vegye

fel. A férfin fürdőnadrág volt. Ninocska elfogadta és a férfi mögé bújt. Míg öltözködött Mikál nem fordult meg. Már nem érezte magát nincstelennek, pedig csak az inge és fürdőnadrágja maradt. És társtalannak sem. Csak az ötlettelenség kínozza. Mihez fogjanak most? Két ismeretlen. Egy púpos lány, meg egy pap fürdőruhában egy kozmikus kataklizma közepette. Mindig hajlandó volt a nagyizolásra. Kozmikus katasztrófára gondolt és a Jelenések könyve jutott az eszébe...

3.

Ahogy hamvadt a vulkán tüze egyre sötétebb lett és egyre jobban fáztak. Mikál megfogta a lány kezét és elindult a lejtőn lefelé. Csak lassan haladtak, alig látták a talajt. De talpuk érezte, hogy kavicsos. Néha nagyobb durvább szikla darabok kerültek útjukba. Leértek a völgy talpába. Szemben a kialudt tűzhányó emelkedője. A kráter széle vörös koszorúként világított a magasban. Mikál tudta mit akar. Biztos volt abban, hogy a kráter környékén most meleg lesz a talaj. Nem csalódott. Amint kapaszkodtak fölfelé langyosodott a levegő és Ninocska mezítlábas talpán érezte a kellemes meleget.

Kapkodva szedték a levegőt, mert a kapaszkodó meredek volt. Nem figyeltek rá, hogy eddig se könnyen ment a légzés. Ritkább itt a levegő? – gondolta a férfi, de nem szólt. – Különös... Megállt és kapkodta a levegőt. A lány elengedte vezetője kezét és leült. Ő is nehezen lélegzett. A kapaszkodástól van – gondolta. Kicsit szédülni is kezdett. Végig feküdt a langyos talajon és engedett álmoságának. Lehunyta a szemét. Mikál is lefeküdt, s élvezte a meleg talajt. Még hallotta a lány kapkodó légzését, aztán már azt se. Öntudatlan mély álomba zuhant.

Arra ébredt, hogy világos van. Süt a nap? Ez túlzás. Egészen más irányból érkeztek sugarai, mint ahogy vár-

ta. És nagyon kicsinek látszott a tűzkorongja. Nem is volt igazi napsütéses világosság. De világos volt és a táj egész kietlensége eléje tárult. Nem túl magas hegyek, de kő és kő mindenütt. Az életnek semmi jele. Szaporábban kellett lélegeznie és érezte, hogy a pulzusa is gyorsabban ver. Tehát ritkább a levegő, de tiszta. Nyoma sem volt a bűzös szürke felhőnek. Talán idegen bolygóra lendítette őket egy kozmikus vihar? Az alvó lányra nézett. És csak őket? Valami furcsa diadalérzet öntötte el. Fölállt és nagyot nyújtózkodott. Aztán keresztet vetett magára és sutogta: Uram, Istenem, mi lesz itt velünk?... Se víz, se élelem... Az iménti diadalérzetét elfújta a döbbenet. Mi vár itt rájuk? Éhhalál? Vagy ellenséges bennszülöttek? Ufo emberek...?

– Ninocska – szólt halkán, de mert nem mozdult, megismételte hangosabban: – Ninocska. – A lány felnyitotta a szemét: – Tessék... hol vagyunk? – fölült és riadtan nézett körül: – Jaj! – Meglátta a férfit: – Kicsoda maga? – kiáltotta és ijedten felállt.

– Mikál vagyok, – maga nevezett el így.

– Igen, igen... és tud már beszélni? Maga is megdöbben, hogy megeredt a nyelve.

– Tudunk beszélni, látja, kialudtuk magunkat. – Igen, de hogy kerültünk ide? És egyáltalán, hol vagyunk?

– Nem tudjuk, Ninocska, de bárhol is vagyunk, Isten velünk van.

– Igen, ő mindenütt ott van... és gondot visel ránk... De nem maradhatunk itt élen-szomján a kopár hegy oldalán. Jöjjön, nézzünk körül. Találnunk kell valamit, vagy valakit, hogy segítségünkre legyen.

– Valami ott a hegyoldalban csillámlik. Mint valami ezüst szalag. Nézze csak!

– Talán víz...?

Elindultak arrafelé. Valóban egy sziklahasadék alól víz bugyogott, és kis csermellyé formálódva szaladt le a kietlen völgybe.

– Kóstoljuk meg?

– Igen... talán...

Mikál belemártotta az ujját és megszagolta.

– Meleg és kénes szaga van. De talán iható.

– Legyen óvatos, csak keveset próbáljon belőle inni...

Merített a tenyerébe és megkóstolta.

– Nem rossz. Gyógyvíz. Olyasféle mint Hévízen.

A lány is ivott.

– Ha a víz mentén megyünk, jó helyre vezethet.

Újból ittak mind a ketten.

– Meleg ágy után, meleg reggeli – próbált tréfálkozni Mikál.

Megindultak lefelé a patakocska mentén.

* * *

A völgy talpára értek, de alig mentek néhány száz lépést, nyöszörgést hallottak. Vagy inkább hortyogást, furcsa hangokat. Elhagyták a patakot és a hang irányába mentek. Szakadék széléhez értek. Mélyéről jött az olykor félelmetessé erősödő hang. A férfi ment elől és a szakadék széléhez érve, félkézzel megkapaszkodott egy sziklába és a mélységbe pillantott. Nagy lomha testet látott, hosszú nyakkal, kis fejjel és hosszú farokkal. Valaho-

gyan becsúsztatott ebbe a szakadékba és beszorult a fala és egy sziklatömb közé.

– Ninocska – szólt hátra – nézze egy őslény, vagy mi? Olyan tárgyilagos hangon mondta, mintha múzeumban magyarázná a látványt.

A lány megnézte. Iszonyodva visszahőkölt: – Jaj, ha az úton találkoztunk volna vele... Nézze, hogy csattogtatja a fogát.

– Meg kell fognunk – vélte Mikál. – Hátha ehető a húsa.

– Hogyan akarja? Semmi vadász eszközünk nincs.

– Agyonütjük kövekkel.

Föl is kapott egyet és a szörny fejét vette célba. Az állat a támadást érzékelte. Vicsorított, dühösen hörgött és minden erejét összeszedve igyekezett sziklabörtönéből szabadulni.

Most Ninocska is követ ragadott. Ügyesebben célzott. Fejét találta. Az fölördített és vergődve próbált szorult helyzetéből kinyomakodni.

A veszély megsokszorozta a támadók erejét. Egyre szaporábban és egyre nagyobb kövekkel dobálták az állatot. A viaskodás sokáig tartott, de a szörny ereje egyre hanyatlott. Feje, nyaka véres volt, hangot már alig hallatott... Egy újabb dobás szétloccsantotta az agyát. A hosszú nyak lehanyatlott a szakadék aljára. Rángatózott. A farka is.

Ninocska és Mikál lihegve roskadtak le. Beszédhez már nem volt erejük. Percek teltek el így. A szakadékban teljes lett a csend. Az állat kimúlt.

– Menjünk le, hasítsunk belőle egy darabot. Hátha lehet – szólalt meg a lány.

– Igen. Megpróbálhatjuk. Keresek egy éles követ.

Óvatosan leereszkedtek a szakadékba. Valami rejtett félelem bujkált bennük: hátha talpra szökken a vadállat és megbosszulja, amit vele tettek. De az mozdulatlanul feküdt a szakadék fala és a sziklatömb közé szorulva.

Megközelítették.

– Melyik részéből vegyek? – kérdezte a férfi.

– Talán a mell részéből, ami kiáll a szikla mögül.

Mikál fogta a magával hozott éles kődarabot és beléhasított az állat húsába. Kikanyarított egy darabot.

– Mutasd – szólt Ninocska.

– Tessék, nézzed meg.

– Elég puha és fehérekés. És nem is nagyon véres.

Az orrához emelte:

– Nincs rossz szaga. Szagold meg te is.

– Tényleg nincs rossz szaga. Megkóstolod?

– Így nyersen?

– Csak egy picit.

– Nem undorító, de meg kellene sütni, vagy főzni... Hátha mégis mérgező, vagy fertőző...

– Tudod mit, szólt hirtelen a férfi, – menjünk vissza a tűzhányóhoz és ott próbáljuk megsütni. Mindenképpen erőre kell kapnunk. Ki tudja, az Úr milyen feladatra szánt bennünket ezen a bolygón... Vagy összeaszott földünkön akar új életet teremteni?!

Észre se vették, hogy tegeződnek.

4.

A kráter vörösen izzott. Kerestek egy lapos követ és arra tették a húsdarabot. A pap hason csúszva próbálta megközelíteni a természetadta, nyílt tűzhelyet. A föld, a levegő annyira forró volt, hogy újra meg újra visszafelé kellett kúsznia, hogy egy kőtömb mögé bújva, kissé lehüljön. Aztán megint próbálkozott. Mindig kicsit közelebb tolta a kőtálcát. De már az is annyira forró volt, hogy egy másik hosszúkás kődarabbal tologatta a készülő pecsenyét. Úgy vélte, hogy a forróságban ehetővé porhanyósodik a jó két, vagy három tenyérnyi hússzelet. Mintha a szagát is érezte volna. Ahá, már pörkölődik. Ninocska távolabb ült. Időnként aggódva kiáltott Mikálnak, hogy vigyázzon magára, ne menjen olyan közel, még megtalál égni. Nem baj, ha baefsteck lesz, angolosan. Picit nyersen, kicsit véresen. Ezen mindketten nevettek.

Mikál jó darabig várt. A forróság ellen védettséget nyújtó szikla mögött. Imádkozni kezdett, ujjain számolva a rózsafűzér üdvözlégeit. Ninocska valami dūdolgatott, s közben szaglászott. Attól tartott, hogy odaég az egész és kárba vész minden fáradságuk. Kiáltozott is Mikálnak, hogy égett szagot érez. A férfi talált egy gömbölyded követ, nem sokkal nagyobb mint a feje volt.

Azt hengergette maga előtt, fedezéke védettségében közelítette meg a kráter szelétől jó másfél méterre fekvő kőtálcát, rajta az ő remélt ebédjük. Nagy volt a forróság. Izzadt. Újból vissza kellett csúsznia fedezéke mögé.

– Hagyd ott az egész vacakot – kiáltotta Ninocska, mert féltette a férfi életét, meg attól is félt, ha társa odaég, magára marad ebben a reménytelen kietlenségben.

– Nem halhatunk éhen – kiáltotta vissza Mikál. És újból megközelítette az áhított csemegét. Kinyújtotta kezét, de a kőtálca is forró volt. Hirtelen mozdulattal lerántotta az ingét, összezsavarta, megragadta vele a kőlap szelét és magához húzta gömbölyű kőfedezéke mögé. Ahogy az ereje bírta, olyan gyorsan csúszott lefelé a lejtőn magával húzva az ízesnek remélt sült húst. De akkor végleg elhagyta az ereje. Hanyatt feküdt a viszonylag hűvösnek tűnő köveken. Lehunyta szemét. Lihegett.

– Mikál – kiáltotta Ninocska riadtan – Mikál! Mindjárt jövök, segíték.

A papnak nem volt ereje, hogy feleljen. A lány megközelítette, előbb járva, majd négykézláb, s végül hason csúszva. De odaért. Megsimogatta a férfi izzadt homlokát. Hagyta, hogy pihenjen. Majd a hús után nyúlt, de hirtelen el is kapta a kezét. Nagyon forró volt. Fogta Mikál összezsavart, megégett ingét. Szétterítette. Ronggyá tépték a sziklák. Valahogyan összehajította, s azzal ragadta meg a húst és messze hajította lefelé. Aztán a férfit élesztgette. Mikál kinyitotta a szemét: – Megvan? – kérdezte.

– Igen.

– És ehető?

– Remélem. Próbáljunk lejjebb kúszni?

– Próbáljunk.

Lassan visszafelé csúsztak, s egyre kevésbé érezték a hőséget. Most már föl is ültek, s ülve csúszkáltak lefelé. Ninocska vezetett. Láta, hogy hova esett az eldobott hús. Megtalálták. Meleg volt, de már nem forró.

– Nem halunk éhen – motyogta a férfi.

– De előbb meg kell kóstolnunk, hogy ehető-e? – Megtapogatta. – Ropogós – állapította meg. Orrához emelte. – Nincs rossz szaga. – Hirtelen elhatározással beleharapott.

– Ehető – mondta – és forgatta szájában a falatot,

– Kóstold meg – kínálta Mikált. – Megerősödsz. – Odanyújtotta a húsdarabot. A férfi beleharapott. Kissé elfintorította az orrát. A lány biztatta.

– Nem olyan rossz és megerősödsz tőle. – Mikál lenyelte a falatot.

– Nem jól fűszerezted, – mosolygott a lányra.

– Nem baj, csak egyed.

Fölváltva haraptak belőle és nyeldesték.

– Amolyan vad íze van – szólalt meg Mikál – csak hiányzik a mártás... – mosolygott.

A lány hirtelen megcsókolta.

– Tessék a körítés... A pap szájában megállt a falat, de nem szólt semmit. Némán eszegettek.

– Elég... nekem elég... – mondta egy idő után Ninocska.

– Nekem is.

– A maradékot becsavarjuk ronggyá lett ingedbe és magunkkal visszük.

– J6.

Fölálltak. A lány akkor vette észre, hogy Mikál melle, lába csupa seb. karcolás. Fürdőnadrágja is foszlányokban lóg.

– Fáj? – kérdezte részvétellel és a sebekre mutatott.

– Nem számít. Éhen lehet halni, de ilyen karcolásokba még nem halt bele senki.

– De úgy látom Ninocska, az én ruhám is cafatokban lóg rólad.

Nem nagyon néztek egymásra. Csendben ballagtak lefelé a forráshoz. Letelepdtek mellé és ittak.

– Mikál – szólalt meg Ninocska –, így nem maradhatunk, ilyen ruhátlanul. Jöhetnek még hidegebb napok is.

– Mire gondolsz?

– Valami motoszkál a fejemben. Valami megoldás.

– Milyen megoldás?

– Annak az álatnak bőre is van...

– Na és?

– Meg kellene nyúzni és abból valami ruhát fabrikálni.

– Tű, cérna és olló nélkül?

– Gondolom, van annak az állatnak csontja, meg bele is. A csontból próbálunk valamilyen tűfélét csinálni, a belekből meg cérnát...

Elnevette magát:

– Jó erős cérna lesz. Gondolom spárga, vagy kötél...

A pap elgondolkozott. Majd lassan megszólalt:

– Látszik, hogy nő vagy... A divatos ruha fontos neked. És itt persze, ebben a környezetben, ilyesféle ruha illik... – tréfálkozott.

– Miért ne? Ádámot és Évát Isten öltöztette bőrruhába... Segíts magadon, az Isten is megsegít.

– Ninocska – fordult kérdő tekintettel feléje a férfi – milyen vallású vagy te, ha ugyan nem vagy ateista...?

– Miért volnék ateista?

– Azért még ismerheted a Bibliát...

– Ismerem a Bibliát, és nem vagyok ateista. Ha az volnék, talán öngyilkos lennék... Ilyen helyzetben – főzte hozzá elgondolkozva.

A pap elnevette magát:

– Milyen halált választottál volna? Itt se kötél, se padlás, se szög, se gáz, se Duna. Legfőljebb a kráterbe ugorhattál volna...

– Brrr... akkor már inkább élni akarok. Hiszen nem vagyok egyedül... Rápillantott Mikálra.

– Sohase vagyunk egyedül. Isten mindig velünk van.

– Lehet. De olykor úgy van velünk, hogy rábíz valakire.

Lehajolt és ujját a patak meleg vizébe mártotta.

– Milyen piszkos a kezem – mondta aztán és maga elé tartotta az ujjait.

– Az enyém se tisztább.

– Igen, de te majdnem odavesztél a kráter szélén. Ha magamra maradok, mit kezdtem volna?

– De nem maradtál magadra és kár azon töprengeni, hogy mi lett volna, ha... Viszont az ötleted a bőrruháról, életrevaló. A patak mentén visszatálunk ahhoz az állathoz és megkíséreljük, amit mondtál.

5.

Elindultak, hogy megkeressék zsákmányukat. A patakocska mellett haladtak, gondolataikba merülve. Ninocska latolgatta, hogyan fogjanak majd terve végrehajtásához. Megtalálják-e az éles követ, amivel a húsdarabot kikanyarították az állat mellrészéből? És elég éles lesz-e jókora bőrrész kihasztásához? Nem is beszélve egy olyan csont kifűrészeléséről, amiből majd valamilyen varróeszközt fabrikálhatnak. És a belei, vagy valamelyik ina alkalmas lesz fonálféle sodrásához?

Annyira elmerült gondolataiban, hogy összerezzen, amikor Mikál váratlanul megszólította:

- Ninocska, min jár az eszed?
- A bőrön, meg a varróeszközökön...
- Én egészen máson gondolkoztam.
- Micsodán?

Rövid csend után:

- Mondd, hogyan ért téged ez a katasztrófa, ami így egymáshoz sodort bennünket?
- Visszakérdezhetek?
- Természetesen.
- Te mire emlékszel? A magad esetében?
- Őszinte leszek. Semmire. Az emlékezetem elhagyott. Látod, még a nevemre sem emlékszem.

– Így vagyok én is.
– Furcsa... És mégis tudunk gondolkozni.
– Igen... Beszélni is tudunk, pedig nem ment mindjárt, csak amikor kialudtuk magunkat a meleg hegyoldalon...

– De nekem az a furcsa, hogy te olyan tépetten kerültél elélem. Csak rongyok lógtak rajtad...

Ninocska elhallgatott. Összeráncolta homlokát. Gondolkozott. Csendben lépegettek egymás mellett. Mikál lopva rápillantott:

– Utolsó pillanataidra talán emlékszel még?
– Igen... az utolsó pillanatokra.

Rövid csend után folytatta:

– Azt hiszem azokat a pillanatokat talán fel tudom idézni. Talán el is tudom mondani.

Kis szünet után: El is kell mondanom...

Mikál hallgatott. Nem sűrgette.

– Esküvőmre készültem – kezdte halkán a lány. – Igen esküvőre, mert vasaltam... Délután lett volna...

Felélénkülve hozzáfűzte:

– Érdekes, hogy most emlékezni kezdek... Szóval vasaltam az udvaron. Hátulról valaki hirtelen rám rontott. Letepert és kezdte tépni a ruhámat. Tudtam, hogy a vőlegényem riválisa, akit otthagytam. Bosszúból meg akart erőszakolni. Ellenálltam. Dulakodtunk. De lassan elhagyott az erőm. Félttem. Még meg talál fojtani. Azt gondoltam, hogyha engedek, megmenekülök. Ha foganok is, nem tudódik ki. Hiszen éjjel úgylis a férjemé leszek. Gyenge voltam. Valami női kíváncsiság is feltámadt bennem... A másik megérezte. És akkor, igen, akkor őri-

ásit rendült a föld. Recsegett, ropogott minden. Mégsem akart elengedni. De megcsúszott a föld, kettéhasadt és támadómat elnyelte. Engem tépett ruhámmal messze dobott. Ebben a rettenetes pillanatban átszaladt rajtam egy gondolat. Világosan előttem van ma is. Bűnös támadótól megmenekültem, az Úr nem engedte, rettenetesen megbüntette. És engem is megmentett a bukástól... Pedig majdnem beleegyeztem... Az Úr volt, aki megmentett. Megvédte a tisztaságomat. Szűzen akartam a házasságba menni...

Néhány lépést csendben mentek. Aztán újra Ninocska:

– Eddig vezet vissza emlékezetem... hogy előtte mi volt? – Végigsimított a homlokán. – Nem tudom. Igazán nem tudom. Pedig őszinte akarok lenni.

– Felejtsd el az egészet – tanácsolta Mikál. – Nem tudjuk, hogy mit akar az Úr, de azt hiszem kemény feladatok állnak még előttünk.

– Vagy elpusztít az Úr bűneink miatt...

– Gondolj irgalmára...

– Igen. De nem rajtam múlt, hogy nem buktam el.

– Nem. Hanem az Úr irgalmán... Aki rettenetesen közbelépett...

Majdnem elvették az utat. Túlhaladtak a szakadékon, vissza kellett fordulniuk. Hosszas keresgélés után rátaláltak. Még mindig ott feküdt a fenevad, ahol hagyták. Egy soha nem látott madár ült rajta és lakomázott a sebén, amit ők hasítottak rajta.

– Menjünk le, izzuk el – vélte Mikál.

– Ki tudja miféle madár az? Hátha vad, megtámad. Jussát nem engedi. Még csapatostul is megjelenhetnek...

– Csak nem félsz egy madártól? Gyerünk!

Leereszkedtek a szakadékba. A fura madár észrevette őket. Abbahagyta az eszegetést és ellenségesen feléjük fordult. Szárnyát széttárta, ijesztően nagy volt és csapkodott vele. Csőréből húscsapat lógott ki. Elengedte és csattogtatta a fogát. Igen, a fogát. Nagy csőrében fogazat volt.

Mikált megnevettette ez a látvány: madár fogazattal...

– Maradj itt – szólt oda Ninocskának. – Majd én elintézem a madarat, vagy mit tudom én mifélté...

Közeledett az állat felé. Az megérezte a támadást, még hevesebben csapkodott a szárnyával, lassan emelkedni kezdett és az ember felé támadt. Mikál nem félt. Megállt és várt. Amikor fölért hirtelen leguggolt két lelógó lábát elkapva, úgy a sziklafalhoz csapta, hogy az földre zuhant. De még visított, még csattogtatta csőrét. Akkor Ninocska odarohant és fejéhez vágott egy jókora követ. Mikál a madár nyakára lépett. Szárnya szétterült.

Kimúlt. Mindketten libegtek, és egymásra nevettek.

– Mikál, – szólt Ninocska – megvan a varrótű. Nem is egy. Egész készlet. Nézd a szárnyát...

– A csőre, lába karmai elég élesek. Talán a bőr kihatásában is segítenek. Gondolom, jobban, mint bármilyen éles kődarab.

Hozzáláltak a munkához. Szétszedték a furcsa madarat. Karmai nagyok és élesek voltak. Csőre, benne a fogak hegyesek. Hamar fölismerték a nagyszerű ajándékot. A tollazatot tartó gerincívek is csontkemények. Hegyesek.

– Egész varrókészlet! – lelkesedett a lány.

– Mint hentesfelszerelés is ér valamit – mustrálgatta Mikál a darabokat, – s a bőr lefejtésére gondolt, meg egy nagyobb húsdarab kivágására.

Lebukott a nap, amikor útnak eredtek a boldogító zsákmánnyal. A patakocska ezüstszalagja még jól világított az esti szürkületben. Vezette őket folyása irányában. A madár húsából is vittek magukkal. Mindent a fenevadból kihasított jókora bőrdarabba göngyöltek. Jó hosszú belével átkötötték és húzták maguk után az egész jókora csomagot. Azt remélték, hogy a patak valami életrevalóbb helyre vezeti majd őket. A két megölt állat is csak megölt valamiből. Hiszen ebben a kőrengetegben miből is lehetne megélni? Talán a patakban van valami élőlény? Kezüikkel kezdték kotorászni benne. Már nem volt olyan forró, mint a forrásánál, de még langyos volt. Valami rákfélére bukkantak. Kemény páncélját tapogatva megsejtették a fejét. Letörték és tartalmát kiszűrcsölték. Így fogyasztottak el néhányat. Nem volt rossz a húruk. Ittak rá kénes vizet. Megvolt a vacsora. Elfáradtak, elálmosodtak. Nekidőltek a nagy batyunak és egy jókora bőrdarab kifordított részével takaróztak.

A pap csendben imádkozott. Mikor a végére ért a lány ütemes légzése jelezte, hogy elaludt.

6.

Jókor ébredtek, már világos volt. Ki-ki előbújt a maga bőrtakarója alól aztán a patakhoz mentek mosakodni. Jól esett a langyos kénes vízben felfrissülni. Adódott volna, hogy meglocsolják egymást. Csak úgy játékból. De nem volt kedvük. Inkább csendesek és komolyak voltak. Majdnem komorak. Gondolataikba merülve mosakodtak. Ninocska emberelte meg magát először. A nagy batyura nézett, és a gondolatra, hogy milyen zsákmány van benne, szinte örülni kezdett.

– Látod – mondta – mennyi dolgunk lesz ma?

– Igen – felelte Mikál vontatottan és a patak folyása irányában távolra figyelt.

– Nézd – mondta – micsoda hegyek! És közöttük tűnik el a patak.

– A mi patakunk.

– Lehet, hogy a mienk, senki másé – Úgy tűnik csak mi vagyunk ezen a furcsa bolygón.

Megint észlelték, hogy a nap nem a várt irányban kelt föl, kicsiny volt és gyenge sugarú. De meleget azért adott.

– Keressünk néhány rákot, igyunk rá egyet és kész a reggeli. Aztán induljunk. Meglátod a hegyek között valami szép helyre jutunk. Érzem. És különben is, valami

növényzetnek csak kell lennie. Madarak, állatok nem élhetnek meg kövekből, – állapította meg Ninocska.

Összecsomagoltak és felkerekedtek. Az út egyre jobban lejtett, a patak csendes csobogása habzó rohanássá gyorsult. Lassacskán elérték a távolról látott hegyeket. A szűk szurdok magas, meredek falai közé rohant a patak. Alig maradt helyük, hogy folyását kövessék. Olykor olyan szűk volt, hogy a maguk után húzott málha is a vízbe került. Mit volt mit tenni? Menni kellett, hogy kijussanak innen. Ninocska valahogyan megérezte, hogy a folyosó végén az éden kertje vár rájuk. Valóban, egy kanyarulat után hirtelen kiszélesedett a szikla-falak völgye és fantasztikus erdőt láttak pálmákkal, soha nem látott növényekkel. Ismeretlen gyümölcs érett rajtuk, madarak ültek ágaikon, olyan nagyok is, amilyennel megbírkóztak és másfélék pompás színes tollazattal... Földbe gyökerezett a lábuk és ámulva bámulták ezt a csodát.

Mikál letérdelt. Ninocska megértette a szándékát, ő is mellé térdelt. Hálát kellett adniuk. Érezték, hogy megmenekültek...

Nem messze a pataktól, amely már szélesebb mederben, megnyugodva folyt tovább és tűnt el a zöld növényzet között, egy barlang száját vélték felfedezni a meredek hegyoldalban. Ott-hagyták málhájukat, hogy megvizsgálhassák a megsejtett barlangot. Jókora barlang volt, szűk, alig észrevehető bejárattal. De a talaja homokos volt és hátsó sziklafala tövében kis forrás fakadt, de alig igyekezett medret vágni a homokba, egy nagy kő alá bújt és eltűnt.

– Itt fogunk lakni – mondta Mikál. Talán ez a forrás édesvizű. Megkóstolták.

– Tényleg édes – állapította meg Ninocska. – Össz-komfortos lakás – tette aztán hozzá.

Boldogan néztek egymásra.

Behúzták málhájukat a szűk bejáraton. Éppen csak, hogy átfért. Kezdték kicsomagolni.

– De hol süssünk, hol főzzünk? – háziaskodott Ninocska.

– Előbb inkább azt kérdezd, hogy mivel?

– Hát igen... Mivel?

– Az Úr, aki idehozott, majd gondoskodik tüzről is. De a bőroket jó volna kifektetni a napra, hogy kiszáradjanak.

– A madár csontjait meg szétválogatni, háziszerszámnak. Kés, varró tű lehet belőle – tette hozzá a lány.

Szét is rakták a homokon a málna tartalmát. Ninocska rendezkedett. Mikál meg körbement a barlangban, valami padkát keresett, ahova „szerszámaikat” elhelyezhetik.

– Nem volna jó megnézni azokat a gyümölcsöket, hogy ehetőek-e?

– De igen – mondta Mikál és kibújt a szűk barlangnyíláson, majd óvatosan körülnézve elindult az alig 50 méterre kezdődő erdőhöz.

Ninocska tovább rendezkedett. Szétterítette a bőroket a barlang előtt, hogy levegő érje, meg napsugár. Hadd száradjanak. De a húsdarab bűdösödni kezdett. Bedobta a patakba. Nyomban valami halféle kapott utána.

– Újabb ajándék... – hálálkodott a lány. – Lesz horog a madárcsontokból, fonal a belekből.

Kiáltani akart Mikálnak, de az eltűnt a fák sűrűjében. Utanaszaladt és ő is belépett a sűrű fák, pálmák, liánok szövevényébe. Leszakított egy orra elé lógó gyümölcsöt és óvatosan meg-kóstolta. Jóízű volt. Mikál után kiáltotta:

– Itt van jó gyümölcs! Hol vagy?

Nem messziről jött a felelet:

– Gyere a hangom irányába, megvárlak.

A lány keresztülvágta magát a növény fonadékon és néhány perc küszködés után, elhajtva az utolsó széles pálmaleveleket, tisztásra ért. Mikál állt ott és a földet nézte. Turkált benne. Amikor Ninocska odaért a talajra mutatott:

– Nézd, itt mintha tűz égett volna...

– Elég régen lehetett – mondta a lány, miután szemügyre vette a hamufélét.

– Akkor itt emberek élnek. Vagy legalábbis egy ember. Vagy valami értelmes lény...

– Jó lesz vigyáznunk. Szedjünk egy kis gyümölcsöt és bújjunk be a barlangunkba.

Letéptek két nagy pálmalevelet és abba gyűjtötték a gyümölcsöt. Nem is keveset.

– Vigyünk magunkkal pálmaleveleket is. Míg a bőrhák elkészülnek, azokból lesz ruhánk.

– Lám, így tettek Ádám és Éva is – mosolyodott el Mikál.

Egyikük nagy csomó pálmalevelet karolt át, a másik a gyümölcsöt cipelte.

Terhükkel alig fértek be a barlang szűk bejáratán.

– Ki gyújthatta a tüzet? – kérdezte Mikál, miután terhüket lerakták és leültek a bőrökre egy kis pihenésre.

– Nem hiszem, hogy az tűz maradéka volt, amit látunk. Valami hamuféle, igaz, de egyrészt nagyon kevés volt, másrészt nem is volt igazi hamu színe, vagy tapintása. Én inkább valami gombafélére gondoltam. Olyan mint nálunk a pöfeteg gomba pora...

– Lehet – mondta Mikál.

Majd rövid szünet után:

– Nézzük meg szerszámainkat. Jó, éles darabok – állapította meg. – Nézd, ez tűnek jó volna. Meg ez is. – Odamutatta a lánynak.

– Elég hegyes, de a lapos végére lukat kellene fúrni.

Mikál hozzálátott, hogy lukat fúrjon egy másik kemény hegyes csontdarabbal. Csak lassan haladt. Ninocska ezalatt a beleket mustrálta. Kiment velük a barlang elé és a napra fektette kinyújtva a bőrök mellé. Ezek már szépen száradtak. Egy darabkát a patakhoz vitt és próbaképpen megmosta. A bőr nem zsugorodott össze. Kiterítette egy lapos kőre és egy másikat rátett, hogy sima maradjon. Aztán beszólt a már sötétedő barlangba és hívta Mikált, jöjjön ki. Kívül még süt a nap. Jobban látja a munkáját. Ő maga meg kihozta a gyümölcsök egy részét és a patakban mosni kezdte, aztán megkínálta a férfit:

– Egyél.

– Nézd, már majdnem átfúrtam. Ha kész lesz, majd akkor.

Ninocska leült és nézte Mikál munkáját, közben eszegette a gyümölcsöt.

– Hal is van a patakban – mondta aztán
– Hal? Láttad?
– Nem. De a hús, amit hoztunk, bűdösödött és bedobtam a patakba, valami halféle nyomban bekapta.
– Nem rossz, Csinálunk horgot a nadár szárnycsontjából.

– A belekből, a vékonyabbakból szövünk hálót.
Észre se vették, hogy az erdőt koszorúzta hegyek ormára felhő telepedett.

Már a napot is eltakarta és villogni kezdett. Távoli dörgések morajlása hallatszott. Szél kerekedett. A felhők hamarosan beborították az eget, villámok cikáztak. Egyre közelebbről, egyre nagyobb mennydörgéssel.

– Menjünk be hamar, vihar lesz.
– A bőröket ne vigyük be?
– Hadd mossa le az eső, de kövekkel lefogom a szélét, ne sodorja el a szél zsákmányunkat. Igazán sajnálnám.

Alig értek védett helyükre, zuhogni kezdett. Hevesen villámlott és dörgött. Ninocska bement a barlang távoli zugába. Félt.

Mikál a bejárat védettségében figyelte a vihart. Mindig szerette nézni. Már gyerekkorában is. Gyönyörködni tudott a felhőkárpit felvonulásában, ahogyan rohamosan beborította az eget és a szél kergette a felhőfoszlányokat... De most ő is megrezsent. Az erdő szélén, egy hatalmas korhadó fába csapott a villám.

Rettenetes dörenés rázta meg a levegőt, s Mikált neki nyomta a sziklafalnak.

– Jaj! – kiáltotta Ninocska – Valami bajod történt? – És máris ott temett a férfi mellett.

– Nem, Ninocska, nincs baj. De nézd a fát.

Lángokban állt az eső ellenére.

– Mi lesz most? – riadt meg a lány? – Leég az erdő?
Az borzalmas lenne. Mi is elpusztulnánk.

– Az eső nem engedi. Csak a fa törzse ég... Tudod?!
– kiáltott fel hirtelen – Tüzet kaptunk! Van tüzünk! Tüdünk sütni-főzni! Meg kell mentenünk a tüzet!

Felkapott egy jókora csontdarabot, becsavarta a legvastagabb bőrdarabba, kirohant az esőbe, és a már leégett, de még parázsló fatörzs odujába dugta. Aztán visszaroht és a madár fogas csőrével kiragadta a meggyulladt bőrt, a benn levő tüzes csonttal és bemenekítette a barlangba. Bűdös volt, de volt parazsuk. Egy kampós hosszabb csontdarabbal újból kiszaladt a szénne égett fához, letört belőle egy jókora darabot és behúzta a barlangba.

Az eső már elállt.

– Ninocska, gyere, mentsünk meg a faszénből amennyit csak birunk.

Hordták, míg egészen besötétedett. A barlang egyik sarkában rendben egymásra rakták a forró, még füstölő darabokat.

A lány a madár húsából rátett néhány cafatot.

– Sültcsirkét vacsorázunk – mondta vidáman – és aszalt gyümölcsöt. – Mert azokból is rátett néhány szemet.

7.

A következő napok, – vagy hetek? – a berendezkedéssel teltek. A főgond a tűz megőrzése volt. Arra mindig figyelni kellett. Ki ne aludjon. Ninocska a ruházat elkészítésével volt elfoglalva, Mikál a hozzávaló szerszámokat és anyagot próbálta előkeríteni és tökéletesíteni. Fegyverek is készültek. Kőbalta, lándzsa, nyíl. Ehhez néha el kellett mennie a megölt fenevadhoz, csontokért.

Feladata nem volt nehéz. A ragadozó madarak csontig leettek róla minden ehetőt. Az öldöklő szerszámokra szükségük volt az erdei vadak elleni védekezésre, és az élestár szaporításához. Élelmezésük így egyre változatosabb lett. Mikál az erdőbe is egyre messzebb merészkedett. Újabb gyümölcsöket fedezett fel és hozott haza, Ninocska nagy örömére. Kisebb prémes állatokkal is találkozott. Megleste és lenyilazta őket. Nem mindig talált, – de gyakorlat teszi a mestert –, egyre jobban belejött. Már prémekeket is szállított Ninocskának. Ki tudja, hátha tél is van ezen a bolygón, jó lesz arra is készülni. Az első bőruhát már napok óta hordták. Kerek nagy pelerin közepén lyuk a fej részére, oldalt két nyílás, ahol a kezüket kidughatták. De amint tollasodott a háztartásuk Mikál egyre kedvetlenebb, komolyabb, sőt komorabb lett. Ninocskát annyira elfoglalta a munkája, hogy nem mindjárt

vette észre a változást. Csak azt, hogy gyakrabban megy hosszabb vadász körútra az erdőbe és mostanában kevesebbet beszélgettek. Mikál fáradságra hivatkozott. Pedig más baja volt. Ő már tudta, hogy mi.

Naponta imádkozott, olykor együtt a lánnyal, de hiányzott a zsolozsmás könyve, hiányzott a szentmise, a gyerekek hittanja, a keresztlő, a vasárnapi prédikáció, a gyóntatás... Mi tagadás, a paptestvérek is. Ezen maga is csodálkozott. Hiszen nem mindig szívrelehettek egymást. Céltalannak érezte számkivetett életét. Miért is hozta őt ide a Gondviselés? Mit kívánhat itt tőle? Ezért hívta a papságra? Ilyesfélekén rágódott hosszú erdei barangolásai közben. De nem kapott választ. Se józan esztétől, se imáiban. Fogalma sem volt, hogy mi célja lehet az Istennek itt vele! Vele a pappal? Fura gondolatai támadtak. Talán Ufo-emberek élnek ezen a bolygón, akik nem halottak még Krisztusról? Vagy egy földről fellőtt űrhajó nem tud visszatérni a felrobbant földre és majd itt fognak leszállni és akkor lesz papjuk, aki lelküket gondozza. Ez a lehetőség felvillanyozta, de kilátástalan ábrándnak ítélte ő maga is. Egyre komorabb, egyre hallgatagabb lett. Most már Ninocskának is feltűnt. Mi baja lehet? Hogyan puhatolja ki? Fontos volna, hogy megértsék egymást. Nem süppedhetnek különös sorsuk miatt búskomorságba. Isten bizonyára más okból hozta őket ide és segítette eddig is, hogy életbe maradjanak...

Ha tényleg elpusztult a föld, amint hitték, vajon nem ezen a bolygón akarja az emberi életet tovább vinni? – Ezt gondolta: ha nem is vagyok szép, de mégis nő vagyok... Talán ezzel bajlódik Mikál?

Egy csendes estén, amikor mindketten a barlangban voltak és a bejáratot is, szokásuk szerint, eltorlaszolták, Ninocska úgy vélte, itt az ideje, hogy szóba hozza a dolgot.

– Mikál – kezdte elgondolkozva –, mi a véleményed, miért hozott az Úr ide minket? Egy ismeretlen bolygóra, ahol emberek nem laknak?

– Ezt én is szeretném tudni!? – volt a kedvetlen válasz.

– Mit gondolsz, a föld tényleg elpusztult?

– Biztosan ezt nem tudhatjuk, de amit átéltünk arra enged következtetni.

– Esetleg nem lehet Istenünk terve, hogy az emberi életet itt folytassa?

– Honnan tudjam én azt?

– Isten szándékait olykor a külső körülményekből is ki lehet olvasni.

– Vagyis azt, hogy mi az Isten akarata?

– Igen, azt.

Egy ideig hallgattak. Majd Mikál:

– És te mit olvasol ki a mi úgynevezett külső körülményeinkből?

– Legelőször azt, hogy Isten szeret bennünket, mert nem hagyott elpusztulni. Aztán azt, hogy gondoskodik rólunk. Hiszen lassacskán egész jó emberi körülményeket tudunk magunknak kialakítani.

– Igen. Ezer veszély között.

– Hiszen éppen ez az! Tudtunk urrá lenni a pusztító veszélyeken is.

Újra csend.

Majd ismét Ninocska:

– Nem gondolod, hogy az Úr nem általunk akarja az emberi nem kipusztulását megelőzni? Tudom, Mikál, nem vagyok szép, de ha ez volna az Isten akarata, nem akarnál... hogyan is mondjam... nem akarnál feleségül venni...?

– Ninocska, ha ez volna az Isten akarata, nem számítna, hogy te szép vagy-e vagy csúnya. Más akadálya van annak! – Majd kis szünet után:

– Ninocska, én pap vagyok. Római katolikus pap. És bizonyára tudod, hogy mit jelent ez a házasságkötés szempontjából.

– Maga pap? – csodálkozott a lány. – Sohase mondta...

– Igen. És én tiszta életet ígértem, vagyis azt, hogy soha nem nősülök meg.

Ninocska elgondolkozott ezen.

– Dehát most nem élünk már a földön. Más földünk van.

– Igen, de én nem változtam meg. Én nem lettem más. Felszentelt pap vagyok, ígéretem és a becsületem is köt.

– De Isten nem változtathatja meg akaratát? Helyzetünkől ezt olvasom ki. Magamra hagyna? Idősebb nálam, talán tizenöt évvel...

– Legalább hússzal Ninocska...

– Igen, a természet rendje szerint, hamarabb fog meghalni mint én. És akkor mi lesz velem? Magányomban veszek el... gyermek nélkül...

Fel se tűnt, hogy magázza a papot.

– Ninocska, ne siessük el a dolgot. Imádkozzunk, keressük Isten akaratát.

8.

Reggel Mikál vette az íjját meg a lándzsát és indult az erdőbe. Egyikük sem említett egy szót se esti beszélgetésükről.

A patak mentét követte, mind beljebb és beljebb az erdőbe. Egy tisztásra érve, maga mellé fektette lándzsáját és íjját, leült. Belebámult a vízbe és lassan imádkozni kezdett:

– Uram – sóhajtott – mutasd meg akaratodat. Hű akarok maradni papi tisztaságomhoz... De ha más az akaratod...?

– Gondold meg, Uram, ez a lány púpos. Púpos embereket akarsz a bolygón? Igaz, nem ismerem az örökleteség törvényeit, de ha gyermekeink púposak lesznek? Vagy az egyik púpos lesz, a másik nem? A hibás testű örökös csúfolódás tárgya lenne... Szerencsétlenné tenéd... És engem is, anyját is. Elég neki a maga púpja...

– Kissé elmosolyodott.

– És különben is: fölmentesz engem fogadásom alól? Jogod van hozzá, hiszen az egész világ a Tied. De krisztusi megváltásod is átjárja az egész világmindenséget és a papi felszenteltség kötelezettsége is. Mit tegyek, mi a Te akaratod, Uram? Honnan tudom meg, hogy felmentettél? Hogy akaratod, hogy feleségül vegyem ezt a pú-

pos lányt? Hogy gyermekeink legyenek és az emberi faj tovább éljen. Hogy Krisztusod Egyháza itt is, ezen a bolygón tovább éljen. A Te dicsőséged az élő ember... Meg lehet őket majd kereszteni és neved dicsőségét hirdetni ezen a vad bolygón... Kegyetlenül idelöktél minket...

– Változtasd meg akaratodat... Ugye nem pusztul el a föld? Ugye visszaviszel oda? Ugye újból lehetek Egyházad papja... Ugye nem vészett ki az egész emberi nem? Ugye bemutatnom ott újból Krisztusod áldozatát... taníthatom gyermekeidet igazságaidra... és imádkozni, igen imádkozni... És ugye irgalmaztál a földnek, és a Tőled kapott hatalommal megbocsáthatom bűneiket? Miért is hagynád elveszni őket?...

Elhallgatott, aztán újból csendesebben:

– De ha mégsem így lesz, ha nincs is szándékodban, hogy az emberi nem itt, ezen a bolygón tovább éljen, akkor vállaljuk a számkivetés éveit, míg magadhoz szólítasz minket. Legfeljebb azt kérem, Uram, hogy egyszerre szólíts magadhoz bennünket irgalmasan. Ó, ez volna a legjobb. Ő megőrizné szűzességét én meg papi tisztaságomat és becsületemet...

Csendben utánafigyelt szavainak.

– Uram, változtasd meg szándékodat, ne akard, hogy püpos emberek, veszekedő, egymást lenéző emberek folytassák az életet... Újból legyenek Ábelek és Káinok...?

Hosszas könyörgésére hosszas furcsa morgás volt a felelet. A patak túlsó oldalán az erdőből egy medve formájú állat közeledett. Mikál észrevette, de az is őt. Fölug-

rott, felkapta az íjját, nyílveessőt illesztett a húrra és célzott. A vessző hegyes csontfeje belefűródött az állat mellébe. Az felbódult és kétlábra állva, nekiindult Mikál felé. Nagy talpával belépett a patakba. Néhány méter választotta el őket. Gyerünk a lándzsával. Annak is hegyes csont volt a végén, csak erősebb mint a nyílveesszőn. Most nem szabad hibáznia, mert akkor vége van... Talán jobb is volna... De azért erős marokra fogta fegyverét és amikor a fenevad félelmetes morgások közepette közel jött kemény kézzel mellébe dőfte a lándzsát. A medveféle fölördített, tett még két támolgyó lépést támadója felé azután lehanyatlott, eldőlt a vízben. Mikál éles szemmel figyelte, amint lassan kiment belőle az élet. Várt még egy darabig, s minthogy az állat nem mozdult, lábánál fogva kihúzta a partra. Elővette csontkését, hogy lefejtse bundáját.

Már erősen sötétedett, amikor a barlanghoz ért. Hátán hozta a terjedelmes szőrmét. Ninocska a tüzet piszkálta. Faforgácsot dobott rá és a lángok fellobbantak. Megvilágították a belépő Mikált, aki lekerekítette válláról a bundát és egy széles mozdulattal szétterítette a földön.

– Ó, Mikál – kiáltotta Ninocska – a nászágyunk! – Szinte el is felejtette, amiről tegnap beszélgettek. Aztán a szájára ütött:

– Bocsásson meg, atya... – suttogta félénken.

A pap jól sejtette, hogy a lány távollétében jövőjükről gondolkodott és nem is tudott más megoldást elképzelni.

Mikál leült egy sámlinak használt kőre:

– Ninocska, üljön ide mellém. – Észre sem vette, hogy

magázza a lányt. A lány lábához telepedett. Nem mert melléje ülni. Lehajtotta a fejét és várt.

– Ninocska – szólt aztán elgondolkozva, – ugye emlékszik arra, amiről tegnap beszélgettünk.

– Igen – felelte halkan.

– Bementem messze az erdőbe. A patak mentén. Nem a bunda miatt mentem. Magamban akartam lenni. Leültem egy tisztáson a patak partján. Csend volt. Gondolkoztam a helyzetünkön. És imádkoztam. Megmondom, hogy mit. Ne legyen titkunk egymás előtt. Most itt az Úr előtt beszélgetünk...

– Igen – suttogta Ninocska és felhúzott térdére hajtotta a fejét, Hosszúra nőtt haja befedte meztelen lábát.

– Nem tudjuk biztosan, földünk teljesen elpusztult-e? Nem tudjuk biztosan, hogy nem került-e más ember is erre a bolygóra? Vagy, hogy egyáltalán élnek-e itt hozzánk hasonló élőlények?

Rövid szünetet tartott aztán folytatta:

– Kérdeztem az Istent, nem felelt. Föltártam előtte helyzetünket. Érvényes-e itt papi ígéretem? Lesz-e itt papi feladatom? Hiszen Isten az egész világ Teremtő Ura! Krisztus az egész világ Megváltója. Nincs bolygó, nincs élőlény, akármilyen is legyen, amely kivonhatná magát a megváltás erőteréből. – Hangját fölemelte: – Igen, erőteréből. És én, mint pap, az ő munkatársa vagyok a megváltás dolgában is! Érti ezt? – Az utolsó mondatot már kiáltva mondta.

– Értem, Mikál atya. – Értem. De ha Isten a mindenség Teremtője és Megváltója, akkor mit terem majd és mit vált meg, ha az emberi nem kívész, az ember, akit pedig

saját képére teremtett nincs többé... És vannak nős katolikus papok is. A görög szertartásúak... gyerekek is van...

– Igen, Ninocska, tudom. De azok a szentelés előtt nőülhetnek. Utána már nem...

– Lehet ez az Isten akarata ilyen helyzetben is?

– Milyen helyzetben?

– Amilyenbe bennünket juttatott...

– Emlékszem, tegnap azt mondta, hogy a körülményekből is ki lehet, bizonyos helyzetekben ki is kell olvasni az Isten akaratát. Maga szerint a mi helyzetünk világos. Semmi nyoma annak, hogy itt emberek élnek...

– Eddig úgy látszik, hogy nem élnek, de...

– De elég hosszú ideje vagyunk itt, hogy feltételezhajuk, szinte bizonyossággal, rajtunk kívül nincs itt senki. Ki tudja hány hete, vagy hónapja élünk már itt? Nézze milyen hosszúra nőtt a hajam és atyának a szakála is...

Elmosolyodott. A pap gondolkozott. Ninocska várt. Feje továbbra is térdén nyugodott.

– Ninocska, tudja mit kértem mennyei Atyánktól? Azt kértem, hogy mutassa meg akaratát nekem. Az én helyzetemben. Aztán azt kértem, hogy inkább haljunk meg egyszerre. Mert ha én hamarabb halok meg, mit fog ez a szegény lány egyedül csinálni ezen az idegen bolygón...

– De ha gyermekem lenne, nem maradnék egyedül. Volna értelme, célja életemnek.

Mikál nem felelt mindjárt.

– Nézze Ninocska. Értem, amit mond. De helyzetünk mégsem egyértelmű. És ezt a közös helyzetünket akar-

nám tisztázni. Tudja bizonyára, hogy mi a lelkigyakorlat?

A lány nem felelt, csak a fejével intett igent.

– Hogy kikönyörögjem Isten feleletét, elmennék abba a köves pusztába, ahol számkivetésünket megkezdtük.

– Itt akar hagyni? – rémült meg Ninocska.

– A maga bejegyzése nélkül nem. És ne értsen félre, nem végleg akarok kilépni az életéből. Csak három napra, ha elenged.

– Ha úgy akarja, vállalom. Egyedül leszek én is, bőjtölni fogok én is, imádkozom magáért és magával. Isten megkönyörül rajtunk és felfedi majd szándékát. Mikor akar indulni?

– Holnap – volt a kurta válasz.

– Már holnap? És mit visz magával? Élelmet? Fegyvereit?

– Semmit. Bőjtölni akarok. És az Úr megvéd. Nem engedi, hogy életveszélybe kerüljek.

– Nem vakmerő bizakodás ez?

– Nem Ninocska. Az Úr a maga kedvéért megvéd és maga miatt épségben visszavezet ide.

– Ha mégis magamra maradok, félelmemet, sírásomat, gyermektelen, magányos bánatomat ezek a sziklák fogják visszhangzani...

Keserves sírásra fakadt.

9.

Reggel elindult. Hűvös volt. Őszies hangulat uralkodott erdőn-hegyen. Ez meglepte. Vajon tél is van itt? Ezen a bolygón? És hamarabb változnak az évszakok, mint ahogyan megszoktuk? Vagy egyáltalán vannak itt évszakok?

Ment. Csak vándorbot volt a kezében. Amint kibújt a szűk barlangnyíláson, újból eltorlaszolta, úgy ahogyan éjszakára szokták. Megállapodtak, hogy Ninocska nem hagyja el a barlangot, míg vissza nem érkezik, legfeljebb rövid időre. Csak kis nyílást hagyott, hogy kiláthasson. A tűzhely fölött is amolyan szűk kéményféle lyukat csináltak.

Nem sietett. Az utat tudta. A patak mentén kellett mennie. Az hamarosan eltűnt a magasfalú szűk szurdokvölgyben. Követte. Csend volt körülötte. Még egyet visszapillantott, hogy rendben van-e otthon minden. Emberi reflex mozdulat... De talán ennél több. Szerette ezt a lányt? Őszintén mondhatta, mint nőt biztosan nem. De mint pap. És mint testvért, ebben a nem könnyű helyzetben... Megértő testvér volt, segítőkész. És bátor is. Ügyes... Mi lesz ezután?

– Uram, Istenem, mi lesz ezután?

Emelkedett az út, enyhén lihegni kezdett. Mi lesz ezután? Talán megkönyörül rajtuk az Úr és megtudják, mi a helyzetük. Valóban egyedül vannak? A katasztrófa után csak ők ketten maradtak? Ha nem, mit kell tenniük? Merre induljanak? És ha igen...?

– Mi ez esetben, Uram, a Te akaratod? Mutasd meg, Istenem, könyörögve kérlek...

Igen, majd a lelkigyakorlatomban... Hiszen azért megyek a magányba a kövek közé... azért akarok étlenszomjan és éjjel-nappal imádkozni, keresni szent akaratot. Nem hagyatsz el, nem hagyhatod tanácstalanul fölszentelt papodat, aki még itt is, világod ki tudja milyen sarkán akar hű lenni Hozzád és hivatásához.

Nem figyelt az útra, megbotlott. Gondolataiból visszazökkent a köves valóságba. Észre se vette, hogy már kikerkezett a szűk völgyből. Kapaszkodón vitt az útja, a patak vadul rohant mellette barlangjuk, barlangja felé... Az ő barlangjuk, ezen elmosolyodott. Magántulajdon az ismeretlen bolygón... Elfáradt, leült. Éhes volt, nem evett otthon semmit. „Otthon” – ezen megint mosolyogni kellett. Próbált tájékozódni. Körülnézett. Távolság felismerte a szakadékot, ahol a vadállattal, meg a madárral megküzdöttek. Lám emlékeik is vannak. Élményeik. Kezdődik az emberiség új története egy új bolygón? Ki fogja megírni? -Legyintett. Számár gondolat. Másra kell figyelnie. Istenem, mire is? Hogyan is kezdődött az emberiség, a megváltott emberiség története? „Isten elküldte Gábor angyalt Názáret városába, egy szűzhez, aki jegyese volt Józsefnek és Máriának hívták... ” Igen, így kezdődött... És Mária igent mondott az Isten küldöttjé-

nek... Vállalta a gyermeket... A gondolattól megriadt. Hamar fölállt, hogy folytassa útját... Fölemelte fejét és körülnézett. Maga mögött a hegyek csúcsán valami fehérlett. A sziklák? Nem, nem! Amikor Ninocskával erre jöttek, a hegyek teteje nem volt fehér... Hó? Talán hó? Tél lesz? Olyan mint nálunk szokott lenni? A gondolattól megriadt. Meg fognak fagyni. Se ruha, se kellő tüzelő. Nem szerezték be, nem gondoltak rá... Ezen megint elmosolyodott. Milyen földi módon gondolkodik még mindig. Tüzelő beszerzés télire... A fagyhalál nem fájdalmas halál... Talán meg is oldaná mindkettőjük problémáját...

De aztán csak ment tovább. Eltért a pataktól, hogy lássa első hőstettük színhelyét. Üres, néma szakadék. Csontmaradványok. Prózai díszletek egy hőstetthez.

Visszatért a patakhoz és folytatta útját.

Már ide látszott a tűzhányó vörös karéja. Valahol lejjebb, oldalából fakadt a forrás. Majd ott telepszik le. Ott meleg lesz mégha jön is a téli hideg. Enni persze nem fog. Nincs is mit. Nem hozott magával semmit. Ninocska ugyan kérdezgette indulás előtt, hogy nem vinne-e mégis valamit magával. De ő kitartott elhatározása mellett: három nap teljes böjt. Legfeljebb egy kis vizet ihat a patakból. Illetve a forrásból...

Már a tűzhányó oldalán kapaszkodott. A patak csermellyé szűkült. Érezte, hogy melegszik a levegő, meg a talaj. A kövek a lába alatt... Elfáradt mire a forráshoz ért. Szikla alól buggyant elő. Letelepedett melléje. Fölötte vagy két kilométerre a kráter rőt fénye... Visszatért előbbi gondolataihoz. Szóval Mária Isten üzenetére,

amit az angyal hozott, vállalta az anyaságot. Legalábbis amikor megértette, hogy szüzessége megsértése nélkül fogan a gyermek. A Szentlélek erejéből... De először megkérdezte az angyalt, hogy miképp lesz ez lehetséges, mikor férfit nem ismer? Egy jegyes, aki nem ismer férfit... Furcsa... Nyomta a kő, melyen ült. Mellé heveredett. Egy darabig a beboruló eget bámulta... Szóval szűzi foganás... Csodálatos foganás a Szentlélek erejéből. Jól emlékezett a szentírás szövegére. Többször elmélkedett róla kispap korában. Mint pap meg pláne... Hiszen évente prédikálni is kellett róla. Többször is... De ha Mária jegyes létre így nyilatkozott, akkor ebben, ti. a szüzességben, a szűzi házasságban is meg kellett... meg kellett... igen meg kellett egyeznie Józseffel... József...

Elaludt.

Már sötét volt, amikor fölébredt. Szállingózott a hó, de nem volt hideg. Hol is vagyok? Fölült, megdörzsölte a szemét és körülnézett. Hamar ráébredt helyzetére... Istennem, Te tudod, hogy miért vagyok itt? Szeretném megtudni rendelésedet... Mutasd meg, Uram akaratodat, vagy legalábbis szándékodat... A Te szándékok számkra akaratod is... Öröktől fogva határoztál sorsunk fölül de meghagytad szabadságunkat. Kegyelmed megszabadít, Uram, minden bennünk levő akadálytól, hogy szabadon felismerjük, mi a kedves Előtted? -Eszembe jut szent Fiad szava: „Azért szeret engem az Atya, mert mindig azt cselekszem, ami előtte kedves.” Ezt szeretném én is. És bizonyára az a lány is akit rám bízál... Mutasd meg Uram ránk vonatkozó akaratodat, tetszésedet. Nem akarunk mást, csak azt. Veszélyes állapotunk-

ban szembe helyezkedhetünk-e Veled, ég és föld Ura, mindennek Teremtője?... Elhallgatott. Kezdett éhes lenni. Ivott néhány korty vizet a tenyeréből. Szél kerekedett, elfújta a havat hozó felhőt. Kitisztult az ég. Ragyogtak a csillagok. Másképpen álltak, mint ahogy megszokta. Bámulta őket. Szépek voltak. Tiszták és fényesek. Gyönyörködött bennük. Szépet alkottál, Uram és nekünk érzéket adtál, hogy bennük felismerjük létedet, bölcsességedet, szépségedet...

A csillagokat bámulva, nyomta el az álom.

10.

Ninocska magára maradt. Mikál távozása után eltorlaszolta a bejáratot, amint a pap meghagyta neki. Csak kis rést hagyott felül, hogy némi világosság érkezzék kívülről és ki is nézhessen. Aztán néhány faszén darabot rakott a parázsra és összekeresgélt a barlangban egy nagyobb és tíz kisebb követ. Leült, no nem a faágakból és pálmalevelekből összerakott fekhelyére, hanem egy kemény szikla darabra és maga mellé sorakoztatta a nagyobb követ, s aztán a tíz kisebbet. Elkezdte imádkozni a rózsafűzért. Amint a Miatyánkkal végzett, kissé odébb rakta a nagy követ és az Üdvözlégyekbe fogott. Elimádkozott egyet és odébb rakta a soron következő kis követ. A fájdalmas olvasót imádkozta. Úgy érezte, ez felel meg most lelki állapotának... Amikor elimádkozta a tizedet, valamilyen Mária-éneket énekelt, s folytatta a következő tizeddel. Rakosgatta a kavicsokat visszafelé. Amikor végzett a rózsafűzérrel, varróeszköze után nyúlt. Egész szép készlete volt már. Fonalakból is. A kis résen bevetődő fény mellett próbált a bőrök vastagjából valami papucsfélét gyártani. Kezdett a téltre gondolni. Csinál majd lábravalót, amit prémme kibélel. Dupla talpat varr majd neki. Varrás közben dúdolgatott. Majd ezt, majd azt. Ahogyan eszébe jutott. Volt abban templomi ének, jazz-

darabok, opera áriák, valami modern sláger. Majd ismét templomi ének.

Amikor már elfáradt a szeme, meg elgémberedtek a tagjai a varrástól, üléstől, fölállt, nyújtózott egyet és fölé járka a barlanglakásban. A barlang nem volt kicsi. Vagy négy méter széles és majd a duplája hosszában. Hátsó részében már egészen sötét volt. Arra gondolt, hogy valamivel meglepi Mikál atyát, mire visszajön. Akármint is dönt, mindig pap marad. Épít egy kis oltárt kőből-fából. Tesz rá keresztet. Virág is akad majd. Látott szép, ismeretlen virágokat az erdőszélen. Majd kerít hozzájuk valami kivájt követ. Vagy egy alkalmas fadarabot és egy csontszilánkkal kifúrja alkalmasan. Dehát lehet, hogy a tél elviszi a virágokat. Elfagynak. Vagy ki tudja, milyen itt a tél? Talán nem is olyan hideg. Meg egyáltalán, hátha nincs is itt tél. Bár reggel olyan furcsa volt az idő. Erősen be is borult. Vagy csak a szíve borult el, mert Mikál elment és egyedül maradt?

Újból leült imádkozni. Rakosgatta a kővecseit sorra. Oda meg vissza. A kukucskáló nyílás elsötétedett. Meg a tűzhely nyílása is. Sejtette, hogy esteledik. El is álmosodott. Elvégezte esti imáját. Imádkozott Mikálért. Aztán lefeküdt. Nem az „ágyra”. Nem. Vezekelni akart, amint a szentekről olvasta. A földre feküdt és követ tett a feje alá. Hamarosan el is aludt. Nem tudta, mennyit aludhatott, amikor felébredt. A két lyuk sötét volt. Tehát éjjel van még. Most döbrent rá, hogy valami furcsa érzés ébresztette fel. Úgy érezte, mintha valaki figyelné. Elhessegette magától ezt az ostoba gondolatot. Ugyan ki figyelné? Teljesen sötét van. Mégis, nem tudott szabadulni a

gondolattól. Mintha szuszogást is hallana. A kis ajtón hagyott nyílás felől. Feszülten figyelt. Talán valami éjjeli vad szimatol befelé? Esetleg kígyó? Ettől megrémült. Hiszen az a szűk nyíláson be tud csúszni. Megemberelte magát. Óvatosan fölkel és darab parázzsal a kezében, a fal mentén oldalazva megközelítette a nyílást. Mire odaért, nem hallott, nem látott semmit. Pedig a kis parázs fényénél a lyukba is befigyelt. Semmi. Képzeltődött. Kinevette magát. Idegesség, semmi az egész. Nem, nem akarja elhagyni magát. Mikál atya biztosan imádkozik érte és Isten nem azért hozta ide őket erre az ismeretlen helyre, hogy itt pusztuljanak. A parazsat visszatette a helyére és lefeküdt. Reggel azért körül néz majd a barlang előtt – határozta el. Összekulcsolta a kezét és imádkozni kezdett.

11.

Világos volt, amikor Mikál felébredt. Túl világos. Hó borított mindent, de nem volt hideg. Belemarkolt a hóba és megdörzsölte vele az arcát. Ettől felfrissült. Felállt, nyújtózott egyet és mélyet szippantott a tiszta levegőből. Aztán letérdelt és a reggeli imáját imádkozta. Majd tenyeréből merített a forrásból és ivott néhány kortyot. Nem érzett éhséget. A forrás vize vidáman csacsogva szaladt fekete kanyargós szalagként a hótól fehérre bélelt völgybe. A vörösen izzó kráter környéke azonban fekete volt. A meleg ott felolvasztotta a havat. Akárcsak a patakocska mentén.

Mikál úgy gondolta, hogy itt az ideje az elmélkedésnek. Hol is hagyta tegnap abba? Igen, Mária szűzen foganta a Szentlélek erejéből a Fiúistent. A Második Isteni Személyt. Szűzen foganta, pedig jegyese volt Józsefnek... Elfogadta Isten felismert akaratát, jóllehet szűzi fogadalma lehetett, amit még házasságában is meg akart őrizni. Tehát Józseffel ebben megállapodásra kellett jutnia. Nem könnyű téma... Csak úgy lehetett – gondolom én – hogy Máriának már lány, talán kislány korában lehetett szüzességi fogadalma. Bizonyára ebben is felismerte, – akkor még, mint kislány –, Isten akaratát.

Gondolatmenete itt elakadt.

Istenem, ki ismerheti fel szándékaidat? Milyen ellentétes dolgokat kívánsz Te olykor tőlünk, emberektől... Nem erről van-e szó a mi, pontosabban az én esetemben is? Gondolhatok-e arra, hogy tőlem is azt kívántad, hogy papként szolgáljak Neked az emberek üdvösségéért, most pedig a talán elpusztult emberi nemnek én legyek újabb... újabb... hm... újabb elindítója? De hiszen ez ellenkeznék a papi hivatásban előzőleg felismert akaratoddal!

Elcsendesedett. Lába fázni kezdett a majdnem ronggyá szakadozott nyári szandáljában. Eszébe jutott, hogy Ninocskával beszélgettek már erről. Hogy valami lábbelit kellene fabrikálni... Fölállt és elindult a kráter felé. Teste-lelke melegegre vágyott. Lassan kapaszkodott fölfelé. Majd egy óráig tartott, míg elérte a kráter melegétől elovadt száraz részt. De a tűz-vörös gyűrű még jóval fölötte volt. Leült a langyos talajra. Átmelegedett. Körülnézett és gyönyörködött a hófödte vidéken. Már nem látta kopárnak, kietlennek. A sértetlen fehér hótakáró ismét a szüzesség problémájára irányította figyelmét. Mária szüzességet fogadott Isten akaratából. Mária szűzi házasságot fogadott megegyezve jegyesével, ugyancsak Isten akaratából. Mária szűzen fogant a Szentlélek erejéből. Ezt is Isten akaratából...

Micsoda ellentétes követelések...! Ki ismerné ki magát, Uram, rendeléseid útvesztőjében?

Újból elcsendesedett és utána figyelt saját gondolatainak. Sóhajtott egyet, fölállt és indult feljebb.

– Uram, közelebb megyek a tűzhöz, a meleghez, a világossághoz! Igaz, ez csak földi tűz, de Te gyújtottad.

Teremtői akaratod törvényei szerint. Gyűjts bennem is világosságot, hogy megértsem titokzatos szándékaidat... Talán először Egyszülötted édesanyjának esetében, hátha az megoldja az én gondomat is... Hiszen, úgy vélem, a Te jóságod indított arra, hogy erről a titokról, titokról elmélkedjem... De mit is mondok...? Nekünk titok ez, de Neked? Nincs előtted titok, Istenem.

Közelebb érve a kráterhez, hallani vélte, hogy a föld mélye morog. Nem tulajdonított neki jelentőséget. Továbbvitte elmélkedése gondolatainak sorát. Tehát ellentétek követelése. De miért? Ezt hosszan latolgatta. Csak lassan világosodott meg benne, hogy a Messiás nem születhetett egy leányanyától. Hiszen lehetetlen, hogy a zsidók elfogadták volna Jahwe választottjának a választott nép megmentésére. Tehát a Megváltónak családban kellett születnie. De miért szűz anyától és szűzi foganással? Miért, Uram, miért?

Elhallgatott, lelkében a nagy miérttel?

Újból szállingózni kezdett a hó. És egyre sűrűbben. Most körülötte is fehér lett minden. Igaz, nem sokáig tartott. Ahogyan hullottak a hópelyhek, úgy rövidesen el is olvadtak. Mikál nézte a természetnek ezt a törvényszerű játékát...

– Ahá – mondta, a hó hó marad, a meleg pedig meleg. Mindegyik az Isten akarata szerint viselkedik. Beléje teremtetett törvényei szerint... Tehát akkor? Ninocska meg én...? Én meg Ninocska...? A természettörvény elsődlegesnek látszik Isten akaratában... A természettőlotti követelés nem kerülhet ellenkezésbe a teremtető Isten-akarta természettörvénnyel!...

– Ez volna, Uram, végső szavad? – Hosszan hallgatott és befelé figyelt. Úgy érezte, mintha a megoldást megtalálta volna, mégsem érzett megnyugvást szívében. – Hát akkor mégsem ez a megoldás, Uram? – Sőhajtott egyet és próbált tovább imádkozni. Lassan, lassan, gondolatainak háttérében valami halvány alak közeledett szerényen és kezdte betölteni nemcsak értelmét, hanem szívét is...

– Mit óhajtasz – kérdezte Mikál, önkéntelenül...

Most már egészen világos lett előtte minden. A Messiásnak szűztől kellett születnie, szűzi foganással. Mert a Messiás valami egészen újat hozott. A megváltás nyomában majd valami új, új emberiség sarjad. Igen, de családban is kellett születnie – ezt már megértette – hiszen leányanyától született megváltót nem fogadtak volna el a zsidók. Meg azért is, mert amit a Megváltó nem vett magára, az nincsen megváltva, – tanultuk egykor a teológián –, Jézusnak tehát az anyaságot, de a szüzességet és a családot is meg kellett váltania!

Majdnem hangosan felujjongott ezek felismerése miatt. De érezte, hogy tovább kell gondolkodnia, a teljes és megnyugtató megoldásig. Ez hozná az ő problémájuk megoldását is. Lassacskán tovább világosodott benne a titok. Isten csak a jelzett ellentéteken át tudta érvényesíteni akaratát. És az ellentétek úgy valósultak meg, hogy az előző isteni Akarat érvényben maradt! Máriának Isten akaratából való szüzessége, ugyancsak Istentől akart házasságában is érvényben maradt. Ehhez jegyesét, Józsefet is felkészítette Isten kegyelme. Így tudta vállalni... – Gyerünk csak tovább. A szűzi házasság eleve gyermektelenségre van ítélve... És az isteni Akarat mégis gyer-

meket kívánt, de Isten közbelépett és megoldotta a számkra lehetetlent...

Lám az isteni dialektika... Egyre új és újabb isteni követelések, de mindig úgy, hogy az előzőket nem tette semmissé. Érvényben maradtak.

– Ó, Uram, itt lenne a mi gondunk, az én gondom megoldása is! Akarod, hogy az elpusztult emberi nem itt tovább éljen. Ez kiolvasható a körülményekből. Ebben annak a lánynak igaza lehet. De ez az akaratod, nem teszi semmissé az én általam előzőleg felismert és követett akaratodat, hogy pappá legyek, tiszta étellel... Akkor talán, valami rendkívüli közbelépésedet várhatjuk? Nem gondolnám. Hát akkor?

Magába merült és hosszan elgondolkodott.

Akkor nincs más megoldás, én legalábbis úgy vélem, hogy valakit, férfiembert még kimentettél a katasztrófából és őt majd valahogyan körünkbe irányítod... És akkor, akkor az emberi nem is fennmaradna és felszentelt papod is, mint megváltásod művének folytatója... Ugye így lesz, Uram? Biztos, hogy így lesz. Fölugrott és öröm, meg hála töltötte el szívét... Lelke mélyén erős bizonyosságot érzett.

Leborult és a hegy erősödő morgásának közepette adot hálát a Mindenhatónak. Észre sem vette, hogy egészen behavazódott.

12.

Az óriási utasszállító hihetetlen sebességgel zuhant az ismeretlen semmibe. Az utasok, a rakomány már régen össze-vissza hányódott az utastérben és a poggyászfülkékben. Rémműlt kiáltások, sikolyok növelték a zűrzavart. A pilóta fülkében minden felmondta a szolgálatot. A kapitány, az első és másodpilóta, a rádióosztiszt, a navigátor összekeveredve tehetetlenül és rémműlten kapaszkodtak ki mibe tudott. A gép az orrára fordulva száguldott – úgy sejtették, hogy valahova lefelé. Egy bolygó sebesen közeledő körvonalai tűntek föl. A kapitány látta, a katasztrófa elkerülhetetlen. Aztán többet nem emlékezett semmire. Mérhetetlen csattanással ütdődött a gép orrával valami hatalmas erdős hegytömbbe. Szertevágódtak darabjai, élesre borotválták a hegyoldalt. Csak a gép fara állt ki az erdő hatalmas fáinak közül, ingott ide-oda, mintha azon tanakodnék, hogy talpon maradjon-e vagy elvágódva a többi roncs közé zuhanjon.

Nagy csend következett. Nem robbant semmi, nem égett semmi. De hullák heverték szanaszét a roncs körül. Földön, vagy fákon felakadva. A hold szelíd fénye világította meg a szörnyű látványt, kísérteties, sápadt halotti fényleplet vonva a tragikus temetőre.

– Segítség – hallatszott egy nyöszörgő hang a ronc,
fák fölé emelkedő kajútjéból. Aztán ismét:

– Segítség...

– Hol vagy? – kérdezte egy remegő hang valahol alul,
a fák közül.

– Egészen fönt.

Aztán csend lett.

Kis idő múlva motozás hallatszott... Alulról fölfelé
haladt. Szuszogás, erőlködés, lihegés. Majd újra csend.
A kapaszkodó megpihent. A sötétségben nehezen látta,
hogyan merre próbálkozzék.

Újra lihegve kérdezte:

– Hol vagy?

Egészen közelről jött a felelet.

– Beszorultam... nem tudok mozogni...

– Várj, jövök. Nem vagyok messze... Azt hiszem...

Újabb erőlködés, motozás, lihegés:

– Adj hangot.

– Hisz itt vagyok a beszorult lánán túl.

– Megsebesültél?

– Azt hiszem nem... És te?

– Az ijedtségen kívül, nincs bajom. Dehát mi történt?

– Lezuhantunk. Valami ismeretlen helyre. Rettenetes.

– A hangja remegett. – Hallottam itt hátul is a félelmetes
hangzavart, kiabálást. És most néma csend.

Majd kis szünet után:

– Nem élte túl senki... csak én? Itt a mellékhelyiség-
ben? És te hol?

A másik elengedte a kérdést a füle mellett:

– Próbálkozz, told a ládát, én meg majd húzom. Mozdítsuk meg.

Lihegés, erőlködés.

– Nem megy. Kapsz levegőt?

– Még igen. De nagyon fullasztó ez a kamra. Szoros.

– Várj! Valami vas van itt. A láda alá nyomom, hátha megemelhető. Ha mozdul, segíts hozzá. – Újabb erőlködés.

– Sikerült. Próbálkozz.

– Megy a dolog. Húzd, én meg tolom.

Pár perc múlva szemben állt egymással a két fiatalember.

– Hogy kerültél ide? Esküvőd után? – Hangzott a meglepett kérdés.

– Esküvőm után? Ugyan. Éppen érkeztem Angliából... De te? Hiszen nem voltál az utasok között?

– Hát nem tudod? Katasztrófa! Világkatasztrófa! Éppen valakit látogattam, amikor minden összeomlott. Rettenetes volt. Valami ismeretlen erő sodort ide. Nem tudtam ellenállni. De talán azért, hogy téged megmentselek?

– Engem? Ugyan... Most már kinek, minek? Talán jobb lett volna, ha én is...

– Hagyd ezt. Örüljünk, hogy megmenekültél. De hogyan is hívnak? Milyen furcsa. Ismerlek, de a nevedet nem tudom.

– Én se a tiédet. Pedig régen ismerjük egymást.

– Megzavart bennünket ez a katasztrófa? Elveszett a memóriánk?

– Valami rémlík. Mintha R meg K betű is lett volna a nevedben...

- Nem tudom... lehet... Milyen buta dolog ez!
- Az én nevem meg mintha K betűvel kezdődött volna. Nem tudom... Tényleg buta dolog... Sebaj. Csináljunk magunknak neveket abból amire emlékszünk. Te legyél Rokkó? És én? Én meg talán Káin?
- Rokkó? Nem rossz, de Káin? Valami gyanús emlék fűződik ehhez a névhez...Úgy rémlik.
- Mit számít az? A múlt, elmúlt. Új életet kell kezdenünk. A nevünk majd annyit ér, amennyit kezdünk vele. De nézzünk körül! Mi maradt meg a rakományból? Hiszen ennünk kell, meg valahol laknunk is...
- És a többiek? Háttha él még valaki?
- Kezdték óvatosan tapogatózva lefelé ereszkedni a roncs farából.
- Morgást hallottak, meg ugatásfélét. Sőt, marakodást. Félelmetes volt. Nem mertek kijönni a roncsból. Mi lehet ez?
- Vadállatok marakodnak... Talán a holttesteken?
- Gondolod?
- Ugyan mi máson marakodnának?
- Talán az élelmiszerekre bukkantak?
- Nem hiszem. És különben is, azok jobbára fagyaszott holmik.
- Én azt mondom, hogy a hullákon lakmároznak.
- Lehet, hogy igazad van. Várjuk meg, míg világosodik.
- Van itt éjjel-nappal?
- Úgy láttam eddig: igen.
- Mióta vagy itt?

– Nem tudom. De mintha néhány napot már megértem volna ebben az erdőben.

– Néhány napot? Hol lakták, mit ettél, ittál? Nem féltél? Nem találkoztál senkivel?

Csak úgy záporoztak a kérdések Rökkő ajkán.

– Senkivel. Azaz...

– Más is túlélte a katasztrófát?

– Nem tudom. Talán.

– Honnan gondolod?

– Ez az erdő völgybe vezet le. Ott patak folyik. Annak mentén fölfelé mentem szemben a vízfolyással. Már sötét volt, mikor az erdő túlsó végére értem. Olyan érzés vett rajtam erőt, hogy itt emberek, vagy valamilyen élőlények már jártak. Barlangfélét is gyanítottam, de valahogyan el volt falazva. Kis nyílást találtam rajta. Próbáltam bekukucskálni, de csak koromsötét fogadott. Mégis, mintha valami füstszag-félét éreztem volna...

– Képzeldtél... tévedhettél... Amit az ember nagyon szeretne, azt meg is kapja... Egyedül-léted félelme mozgatta meg fantáziádat...

– Lehet. Majd utána nézhetünk még. De milyen csend lett!

– Világosodik is, talál jól laktak a vadjaid? Nézzünk körül.

– Várj, majd én.

13.

Leereszkedett a farokroncs alá. Ez letört a gép törzséről. Nyílás tátongott rajta. A talajt láthatta a hajnali szürkületben... Fülelt. Csend volt. Lassan, óvatosan leereszkedett a földre. Közben elég világos lett. Láta a szétmarcangolt embertesteket. Megborzadt.

– Rökkó – szólt föl a másiknak, – gyere le. A vadak elmentek.

– De azért vigyázzunk. Lehet, hogy a közelben kérdőznek...

Rökkó leereszkedett. A látvány őt is megdöbbentette:

– Mit csinálunk?

– Az állat fél a tűztől. Talán ezen a bolygón is. Rakjunk tüzet, hordjuk össze a hullákat és máglyán adjuk meg nekik a végtisztességet.

– De vajon nem él-e valaki a szerencsétlenek között?

– Előbb gyűjtsunk tüzet, hogy biztonságban legyünk. Majd aztán... Van nálad gyufa, vagy valami? Nekem semmim sincs...

– Itt az öngyújtóm.

– Jó, akkor kezdjük.

A felkelő nap sugara átszűrődött a fák tépett lombján. A zuhanó gép leborotválta néhány fa koronáját. Roncsdarabok lógtak faágakon, heverték a fák alatt.

Összehordták a közelben található gyúlékony anyagokat. Tellett éppen elég a roncsból. Meggyújtották. A lángok fölcsaptak. Akkor már bátrabban kezdtek mozogni a roncs körül. Egyre több éghető holmit dobtak a máglyára. Mikor már hatalmasan égett, a holttesteket vették gondjukba.

– Ne kutassuk ki a zsebüket? – kérdezte Káin.

– Ugyan minek? Útle vél, pénz, csekkönyv nem segít itt rajtunk...

– Igazad van. De talán egy bicska, vagy gyújtószer szám, gyufa, öngyújtó...

– Utálom, hogy halottakat fosztogassak...

– Nem érted a helyzetünket? Mindenképpen segíteni kell magunkon, ha életben akarunk maradni.

– Jobb a sorsuk ezeknek itt, akiket elégetünk... Szívesen lennék köztük...

– De nem vagy. Most össze kell szednünk magunkat. Ha érzékenységedet sérti, hogy – amint mondod halottakat fosztogassunk –, nem bánom éгessük el őket szőröstől bőrostól. De majd megbánod még, ha ruha meg szer szám nélkül maradunk. Még csokoládé is lehet a zsebükben...

– Hagyd ezt. A gép farában, ahová beszorultam tartalék készletek vannak. Ahhoz hozzányúlhatunk. De most törődjünk először a halottakkal. A vadak miatt is, meg magunk miatt is. A hullák bűzleni kezdenek.

Fogták a holttesteket, egyik fejtől, a másik lábtól és elég messziről belendítették a tűzbe. Messziről, mert a hatalmas máglya megközelíthetetlen forróságot sugárzott maga körül.

Egész nap dolgoztak. Rakták a tüzet, hordták a testeket. Kesernyés füst és pörkölt hús szaga terjeszkedett a fák között.

Már hanyatlott a furcsa nap, amikor elkészültek és holt fáradtan a lassan hamvadó tűz mellé telepedtek. Csendben ültek, nézték a hűnyó parazsat.

– Egész nap nem ettünk, nem ittunk semmit – szólalt meg végre Káin.

– Keressünk valamit a raktárban.

Föltápaszkodtak és elindultak a roncs felé.

– Jobb is ha éjszakára bent maradunk – vélte Káin.

– Én is azt hiszem. Csak ezt a bűdösséget fűjné el valami légáramlat.

Találtak enni-inni valót, bőségben. Egyik épen maradt kuckóban meghúzták magukat. Feküdni, nyújtózni is lehetett valahogyan.

Hamar elaludtak.

Rokkó lövésre ébredt. Vagy csak álmodott? Hol is van?

Körül tapogatott és egy résen beszűrődő fénycsík szembesítette a megdöbbentő valósággal. De hol a másik?

– Káin – nyöszörögte félénken, de nem jött válasz.

Keresztet vetett magára és föltápaszkodott. Nem lehetett nagyon fölegyenesedni, a fülke elég alacsony volt. Megdőrszólta a szemét és kereste a kijáratot.

Újra lövés. Megrázkódott és fűlt. Csend. Megembe-relte magát és leereszkedett a földre. Kívül világos volt. Leguggolt és körülnézett a roncs alól. A fák törzsének alját látta. Aztán a másik oldalon tegnapi halottégetésük

maradványait. Embert nem látott. De ki lőtt? Mivel és kire, vagy mire?

Erőt vett magán és kibújt a roncs alól. A fák között a reggeli párában egy hajladozó alakot pillantott meg. Óvatos lett. Mereszgette a szemét. Talán Káin? Az alak most fölegyenesedett és megindult Rökkó felé. A felkelő nap fényében felismerte: Igen, Káin. A kezében tartott valamit.

– Ki lőtt és kire? – kérdezte fojtott hangon.

– Jó reggelt – vigyorgott vissza a másik, mintegy pótolva Rökkó elmaradt köszöntését.

– Mi történt?

– Körülnéztem a szétszórt roncsok között. Sok mindent találtam, amit majd föl tudunk használni.

– De a lövések?

– Találtam két pisztolyt, töltényekkel. Mind a kettőt kipróbáltam.

– Bizony megijesztettél...

– Bocsáss meg, nem gondoltam erre. Csak örültem, hogy fegyverre bukkantam. Ki kellett próbálnom, hogy használhatók-e? Amint hallottad: igen. Működnek.

– Igen. Hallottam. És most mihez kezdünk?

– Fegyverrel a kezünkben, bátrabban mozoghatunk. De előbb keressünk valami enni-innivalót. Nesze, ez a tied – nyújtotta feléje az egyik pisztolyt és egy beléje illő tárat lőszerrel.

Fölmásztak a raktárhoz és találtak valami füstölt húsfélét és palackozott italokat. Narancslét választottak. Kétszersült is akadt.

– Azt gondolom, – szólalt meg falatozás közben Káin

–, jó volna felfedező útra indulni. Megpróbálom azt a barlangot újból megtalálni.

– Itt hagyjuk a készleteinket őrizetlenül?

– Nem úgy gondoltam. Én elmennék a már egyszer végig járt úton, te meg vigyáznád a házunkat... Házunkat, jó mi?

– Mennyi idő alatt járod meg?

– Múltkor dél tájban indultam. Megtaláltam a patakot. Zúgását ugyan már hallottam, de nehezen szántam rá magamat, hogy azt az odvas fát elhagyjam, melyben meghúztam magamat éjszakára.

– Hol van az a fa?

– Szétroncsolta a lezuhant gép. Kerestem reggel, de csak a csonkját találtam, pedig egy csomó gyümölcsöt már felhalmoztam benne. Az is tönkre ment. De megtaláltam a fát, ahol szedtem. Nincs messze és sok volt rajta. Szomszédomat is oltotta, és most egyelőre eléggé ellátottak vagyunk a ti katasztrófátok jóvoltából.

– Igen, tehát mit akarsz csinálni?

– Azt gondolom, hogy mindketten lemegyünk a patakhoz, hogy te is megismerd. Inni és mosakodni is lehet. Úgy láttam egészen tiszta. Kicsit gyógyvíz ízű, de nem rossz. Én a patak mentén elindulnék fölfelé, megkeresném azt a barlangot, te meg visszamennél a tanyánkhoz és őriznéd... Én is vinném magammal a revolvért. Ha lövést hallanál, utánam eredhetnél.

– És ha nem? Hogyan tudhatnám meg, hogy mi van veled? Egy nap alatt meg tudnál fordulni?

– Nem hiszem. Pláne, ha emberrel találkoznék...

– Tudod mit? Itt ez a szörpös palack. Vidd magaddal!

Jó útravaló lesz. Az eredményt írd meg, dugd be a palackba, dobd a patakba, estére itt lehet a leveled, ha magad nem jössz.

Káin nevetett:

– Nem mondanád meg, hogy honnan vegyek papírt meg tollat?

– Na persze... Itt van. – húzta ki Rokkó zakója belső zsebéből a kis noteszt és golyóstollát.

Revolverrel a kezükben elindultak.

– Jól jegyezd meg az utat – morogta Káin, hogy vissza találj. Jó, ha időnként visszafordulsz, és megnézed a tájat, hogy felismerd az utat visszafelé.

Óvatosan csörtettek lefelé. Soha nem látott madarak röppentek fel, néhány ismeretlen formájú, színű pillangó csapongott körülöttük, bogarak zümmögtek a napsütésben. De nem nagyon figyeltek minderre. Gondjaik foglalkoztatták őket. Lábuk előtt egy sárkányszerű kígyó sziszegett keresztbe útjukon. Megtorpantak. A bestia fölemelkedett és ellenségesen fordult feléjük. Káin ment elől, kezében a csőre töltött revolver. Gyorsan döntött. Lőtt és talált. A bestia szétroncsolt fejjel bukott vissza a magas főbe.

– Az Úr adta kezünkbe a fegyvert – mondta sápadtan Rokkó. – Mit csináltunk volna nélküle?

– Nálad is van. Jó lesz, ha kipróbálsz. Mert ha csütörtököt mond...

Káin elindult a patak mentén felfelé. Rokkó szemeivel kísérte, míg az egyik hajlatnál el nem tűnt. Nézte a vizet, s arra gondolt, hogy ez hozza majd estére társa palackbazárt üzenetét. Na de nem ülhet itt estig! Körülnézett, ho-

gyan is építhetne valami gátat, hogy elakadjon rajta a vízi küldemény. Talán ezekből a kövekből? Vagy inkább ágakból fonjon valami sövényfélét? De nincs kése... A kőgát mellett döntött. Hamar hozzá is fogott.

Magasan állt már a nap, besütött a fákkal, aljnövényzettel sűrűn szegélyezett patak ezüst-szalagjára. A víz csillogott, csacsogott. Nem túl mély, fenéig le lehetett látni. Kezdte rakosgatni a part mentén heverő köveket. Mire elkészült, a nap már hanyatlóban volt. Éhsége visszakényszerítette a roncshoz. Kezében a csőre töltött revolverrel haladt fölfelé. Félóra múlva a letarolt erdő-részhez érkezett, a belőle ágaskodó roncsdarabbal. Bevette magát erődjébe, – mert most annak érezte –, és keresett valami enni-innivalót.

14.

Mikál lement a patakhoz és derűs lelkülettel vette volna útját barlangja felé, ha a talaj nem kezdett volna táncolni a lába alatt. Nemcsak táncolt, de morgott. A hó már elállt, minden fehér volt, csak a kráter, igen a kráter... A látvány gyönyörű volt, gyönyörű, de egyben félelmetes. Magasra szökött csóvájában hatalmas köveket, szikladarabokat lökött a magasba. Úgy játszott velük, mint cirku-szi zsonglőr a golyócskáival...

Sietnie kellett. Ki tudja, mi történhet még...

És valóban történt is valami...

Rémülten látta, hogy az előtte húzódó hegyfalak om-lani kezdenek. A patak vize sustorgott, kavargott, habo-san torlódott, dagadni kezdett,

Tóvá terült szét.

Jaj! A hegyek közé szorult szűk átjáró hatalmas robbanással beomlott. Ezért duzzadt fel a patak. Elzárta az útját. De neki át kell jutni! Mi történt a barlanggal, mi történt Ninocskával? Elkerülte a fortyogó, duzzadó vizet és neki vágott a hegynek. Kereste a kevésbé meredek, könnyebb utat. Át kell jutnia! Mindenképpen át akar jutni! Napokig tarthat az útja – gondolta. Nincs mit enni, nincs mit inni. Birja-e? Talán jobb is ha vége lenne. Ha Ninocska nincs többé, mi dolga lehet még itt. És ha élet-

ben van? Jó lett volna rá hallgatni és valami élelmet magával hozni. De ha ő nincs többé, minek erőlködik? Mégis meg kell tenni. A papi becsület... Igen, beszélt erről a Spirituális úr. A papi becsületről. Ó, Uram. Megadtad gondjaim megoldását. Milyen nyugodt voltam. S most mindennek vége. Nehéz, Uram a Te becsületed. Hiszen a papi becsület, a Te becsületed... Csak nem hagyhatom cserben a lányt, a Te gyermekedet?

Kapaszkodott fölfelé. Néha négykézláb, de nem hagyta el magát. Csupa hó volt körülötte minden. Mégsem fehér. A kitört tűzhányó fénye vörösre színezett mindent. A hegy, melyen kapaszkodott nyögött morgott, rengett, de nem törődött vele. Ő csak kapaszkodott. Át kell jutnia. Mindenképpen át kell jutnia. Ha a földrengés elzárta a barlang kijáratát? És Ninocska beszorult?

Fölért a hegy gerincére. Békés látvány fogadta. Mélyen a hegyvonulat lábánál a behavazott erdő. A földlökések még tartottak, de a morgás már szűnőben volt. Kimerülten, izzadtan roskadt le. Lihegett. Talán nem történt baj. Alig mert a barlang sejtett irányába figyelni. Aztán mégis... Mintha valaki mozgott volna előtte. Ninocska? Lehet. Csak volt annyi esze, hogy a földrengés idején nem maradt a barlangban? Persze valami megrémült állat is lehet. Nem... nem ez ő! A havon kirajzolódik a szörny bőréből készült pelerinféle ruhája. Jól lehet látni! Igen ő az. Hála Neked, Uram. Sokáig ült ott. Háborgása elcsendesedett. Álmoság lepte meg. Le-lehunydott a szeme. Végül úgy is maradt. Csukva. Elaudt.

Madár dalra ébredt. Hanyatt feküdt. Hátát nyomta a sziklaágy. Fájt. Mintha sebes lenne. Felnyitotta szemét és csodálkozva bámulta a tiszta kék eget. Világos volt. Napsütés és madár-csicsergés. Tavasz van? Átaludta a telet? Próbált felülni. Fájt a dereka, fájt a háta. Próbálta megtapogatni. Megrémült. Mintha púpot tapogatott volna. Ó is púpos? Mióta? És nem vette észre? Ninocska sohase mondta, hogy ő púpos volna. Ki tudja mióta feküdt ezen a kemény kővön? Az nyomta ki belőle a púpot? A levegő enyhén langyos volt. Hó sehol. Éhes? Szomjas? Nem túlzottan... És Ninocska? Mi lehet Ninocskával? Igen... igen látta őt innen...

Fölállt. Szemével a barlangot kereste... De még a lélegzete is elállt. Virágba borult az erdő...

A patak vidám csobogással tűnt el a zöldelő, virágzó fák között. Szinte hallotta a csobogást, pedig mélyen alatta csillogott a víz a szikrázó napsütésben. És egy lány ment a patakhoz. Vízet merített. Ninocska: Igen, Ninocska... Minden erejét összeszedve, hosszan elnyújtva kiáltotta a nevét:

– Ninocskaa...

Még a kezével is tölcseért formált a szája elé, de nagyon magasan és messze volt. Hangja nem ért el odáig. Minden tagját átjárta a tavasz. Lendületbe jött, bukdácsolni kezdett, a meredek lejtőn lefelé. Csak haza, mihamarabb haza... Haza? Elnevette magát. Otthona a barlang... meg Ninocska... Mindegy, sietni kell. Púpját el is felejtette.

15.

Rokkó őrizte a roncsot. Igaz, ez neki most az életet jelentette. Valamit evett, aztán elindult a patakhoz. A nap már ferdén sütött, délután lett. Gondolta, sötétedésig megjárja útját. Vissza fog találni. Lehet, hogy Káin üzent valamit a palackban. Vagy ő maga is visszajön. Akkor találkozhatnak. Az volna még a legjobb. Nem szívesen volt egyedül. Revolverét is vitte magával.

Lassan sötétedett, de már hallotta a patak csobogását. Nem lehet messze. Ment csendesen. Füle éles volt, minden neszre figyelt. Most odaért a patakhoz. Megállt és próbált tájékozódni. Nem túl messziről erősebb csobogást hallott. Ott lehet a gát, amit emelt, hogy Káin flakon-postáját felfogja. Elindult abba az irányba, de már alig látott, besötétedett. A hang vezette, meg a patak ezüstös szalagja. Ráesett a felkelő hold fénye. Csalódottan látta, hogy a flakon nincs sehol. Nem üzent? Vagy baja lett? Félni kezdett. Mit tegyen? Visszaindulni nem mert. Ha elvétí az utat veszve van ebben az ismeretlen vadonban. Hiába a revolvere is, ha nem lát. Némi habozás után úgy döntött, hogy a patak mellett bevárja a hajnalt. Mihelyt világosodik elindul a patak mentén, hogy Káint megtalálja.

16.

Ninocska csodálkozott amikor kilépett a barlangból. Hirtelen tavasz lett? A katasztrófa... igen, a geológiai katasztrófa elsodorta a telet? A tűzhányó, a földrengés... a földcsuszamlás... Majdnem maga alá temette. És... és elzárta Mikál útját... Hány napja is, hogy elment? Próbálta számolgatni, de nem ment... Beomlott a szurdok-völgy. Arrafelé ment el, onnan várta vissza... De túlélte-e a katasztrófát? És ha nem? Borzalommal gondolt erre.

Nem, az nem lehet. Isten nem hagyja el Ninocskát. És Mikál is él. Tudja, hogy él. És haza fog jönni, haza fog találni. Elgondolkozva lépegetett a patak felé. Akkor zajt hallott maga mögött. Olyast, mint mikor valaki a sűrű erdőn akar átvergődni. Megfordult és földbe gyökerezett a lába. Egy alak... egy férfi verekedte át magát az erdő bozótja és a kúszó növények sűrű szövevényén.

– Más is megmenekült, nemcsak ők? – Ez volt az első gondolata. De ki lehet? Milyen lehet? Örülni kell neki, vagy félni tőle? Dermedten állt és várta, hogy a férfi oda-érjen hozzá. De nem jött egész közel.

– Maga idevaló? – kérdezte aztán, amikor amaz megállt.

– Nem, nem... de talán maga?

Nem felelt mindjárt. Figyelte a szakállas fiatalembert.

Valahogyan földbéli öltözete volt. Ezt hamar megállapította.

– A katasztrófa sodorta ide?

– Azt hiszem igen... Itt ilyen ruhát hordanak? – intett állával a másik a lány furcsa ruházatára célozva.

– Amilyet találni.

– De hiszen ez szabott ruha! Elég furcsa szabás.

– No igen. De nem tudnánk valami okosabbról beszélni?

– Például miről?

Ninocska elnevette magát.

– Hallja, nem valami klubban vagyunk... Például miről? Például arról, hogy hol lakik? Van-e ennivalója? Egyedül van-e? És egyáltalán, hogyan került ide?

– Túl sokat kérdezett. Talán apránként majd kiderül, ha ideköltözök. Befogad?

A fiú néhány lépést tett feléje.

– Egyedül van?

– Nem egészen.

A lány kissé hátrált. Veszélyt érzett. Majdnem a padtakba lépett.

– Be kell hogy fogadjon. Hiszen maga az egyetlen nő itt és én az egyetlen férfi.

Nekirontott a lánynak. Dulakodni kezdtek. Csak a padtak csobogása hallatszott és a lihegésük. Ninocska gyengült, térdre rogyott. A másik fojtogatni kezdte. Akkor gyors lépések hallatszottak. Valaki kiabált, de nem értette. Elsötétült a szeme előtt minden. Még annyit érzett, hogy a torkát fojtogató vasmarok hirtelen elengedte. Aztán elvesztette az eszméletét.

Valaki az arcát locsolgatta, homlokát simogatta. Ne-
vén szólította: Ninocska... Ninocska...

Felnyitotta a szemét. Mikál atya volt. Mosolyogni próbált.

– Mi történt? – kérdezte alig hallhatóan.

Mikál fölsegítette. Üggyel-bajjal fölült.

– Mi történt?

Körülnézett. A támadója feküdt előtte, arcával a homokba. Vér szivárgott a fejéből. A férfi púpos volt.

– Leütöttem – magyarázta halkán Mikál. – Nem tehettem másként... – Most majd őt is föllocsolom.

Fölállt és az idegent a homokon a patak felé húzta.

– Majd segítek – ajánlkozott Ninocska. – Kicsit szédült, de azért fölállt.

Egyesült erővel odavonszolták a vízhez. Mosogatni kezdték. Lassan magához tért.

– Hol vagyok? – motyogta.

– Jó helyen. De itt nem lehet így viselkedni.

A szakállas újra eszméletét veszítette.

Üggyel-bajjal bevonszolták a barlangba. Nem tudták, mit kezdjenek vele. Sápadt volt, csak lassan szedte a levegőt. Időnként nyögött egyet. Ninocska lapulevelet hozott az erdőszélről. A sebre illesztette.

– Ez jó a sebre – mondta kurtán. Majd gyümölcsöt tett Mikál elé, aki fáradtnak látszott.

A parázsló tűz fényénél hosszan beszélgettek. Mikálnak mindenről be kellett számolnia.

– Látja Ninocska, az Úr meghallgatta kérésünket. Megoldódik közös problémánk. Nem vész ki az emberiség és én pap maradhatok. Krisztus papja...

A lány komoly maradt:

– Ezt a vadállatot küldte nekem az Úr? Csak ilyet tudott kiimádkozni? Ennek legyen a felesége?

A pap nem felelt mindjárt. Kisvártatva csak ennyit mondott: – Ne ítélkezzünk mindjárt...

– Igaza lehet. Ha magához tér, többet tudhatunk meg róla. Próbálom megérteni őt. Meg tudnék bocsátani neki, azért, amit tett. – Kissé elgondolkozott.

– Vagy tenni akart... de hátha másokat is kimentett az Úr a katasztrófából?

– Lehet. Akkor választhat még több között is. – Majd egészen más hangon:

– Félt, hogy nem jövök vissza?

– Megfordult a fejében. Persze. Hiszen a tűzhányóhoz ment... és tudtam, hogy kitört, hiszen vörös volt minden és rengett a föld... de valami azt sugallta, hogy visszajön. Nem történhet baja...

Mikál, hirtelen a hátát fordította a lány fel:

– Mondja, én is púpos vagyok?

– Púpos? – nevetett Ninocska – Miért? Ki még?

– Csak úgy éreztem valahogy... És a maga támadója is púpos. Nem vette észre?

– Nem értem rá észrevenni...

Mikál elcsendesedett. A lány néhány faszén darabkát tett a parázsra.

– Imádkozzunk – mondta aztán csendesen.

– Igen, Ninocska, van miért hálát adnunk. Új élet fog itt indulni.

Káin lassan eszmélődött. A feje erősen fáj és nem bírta mozdtítani. Apránként tudatosult benne, hogy mi tör-

tént, hogy hol van. A csendes beszédet is hallotta. Kezdte a szófoszlányokat megérteni. Sejtette, hogy róla van szó. A lány hangját hallotta.

– Ezt a vadállatot küldte nekem az Úr?

Nem értette, mit mondott még, erős fájdalmat érzett a tarkóján... Aztán a férfi hangja:

– Hátha az Úr másokat is kimentett a katasztrófából... Hátha választhat majd több között is. És hátha más nő is megmenekült...

Kezdett éberén figyelni... Szinte elfelejtette a baját. Akart éberén figyelni. Lassan felfogta helyzetét. Csendben maradt. Figyelt. Gondolkodott. Igen, a repülőn lehetett nő is, volt is, hiszen holttestüket elégették. A többi is. Csak az a fiatalember menekült meg... A Rökkő... és most vár rá...

Észrevehették, hogy megmozdult.

– Jobban van?

Próbálták felültetni.

– Fáj még? – kérdezte a pap és a lecsúszott lapulevelet vissza illesztette a sebre.

– Már nem annyira... köszönöm... És... és nagyon sajnálom, ami történt... már napok óta nem ettem... nem láttam embert...

– Mindjárt megkínáljuk, de most maradjon csendben. Látom, megerőlteti a beszéd. Majd ha jobban lesz, elbeszélgetünk.

– Igen – felelte és enni kezdett, amivel kínálták. Valami gyümölcslével is. Aztán elálmosodott. Elaludt.

Mikor újból magához tért, már sötét volt. Csak a tűzhely parazsa vöröslött a sarokban. Egyenletes légzést

hallott jobbról is, balról is. Idejébe került, míg újból fel tudta fogni a helyzetét. Feje már alig fájt. Próbált visszaemlékezni a történetekre és a férfi és a nő ellesett beszélgetésére. Agya kezdett jól működni. Összeálltak a filmkockák... A lány nem ennek a férfinak a felesége. Hiszen házastárs választásról beszéltek.. Hátha más nő is van itt... Hátha más férfi is... Így megtudta, hogy nem találkoztak mással. De ha más is megmenekült? Ki tudja, mikor találnak egymásra ebben az ismeretlen vadonban.

Ezen egy darabig elmélázott... Aztán megkeményedett az arca. A nő az enyém lesz. Rökkónak nem szabad a lánnyal találkozni, hogy ne választhasson.

Gondolatai elcsendesedtek. Figyelte a férfi meg a nő egyenletes légzését. Észrevette, hogy lassan világosodik. A kis nyílás már nem meredt vakember módján az üres sötétségbe.

Dönteni kellene, mit tegyek – gondolta – mielőtt felébrednének. Talán visszamegy a roncsához, sok élelmet összecsomagolnak Rökkóval és együtt elcipelik a közelbe... és Rökkóval akkor valaminek történnie kell... Egy olyan sárkánykígyó...? Most nem lőné le... Vagy valamilyen szakadék...? Meredek falú és mély... De pisztoly is van a fiúnál... Hm... Valami ürüggyel majd elkéri tőle... Nem töprengett tovább... Majd adódik...

Mozgás támadt körülötte. A lány a tűzhelyhez ment, a férfi a kijáratot tette szabaddá. Világos lett.

- Jó reggelt – köszöntötte őket.
- Hogy van? Jól aludt?
- Ó igen, jól. Fel is tudok kelni...
- A feje?

– Nem fáj...
– Ennek örülök. De ugye nem haragszik az ütésért?
– Beismerem, megérdemeltem... Szeretnék elmenni nyomorúságos tanyámbhoz, s ha megengednék, idehoznám élelmi tartalékaimat. Nem jó egyedül létezni ebben a vadonban.

Ninocska közbeszólt:

– Majd keresünk egy közeli alkalmas barlangot...

Föltápaszkodott. Már nem szédült.

– Megmosdanék a patakban...

A nap melegen sütött, szárnyas kis rovarok zümmögtek a levegőben, bogarak mászkáltak a fűszálak között. Ismeretlen színes tollazatú madarak csacsogtak, röpködtek az erdőszélen és az erdőnek is megvolt a maga hangja.

Arcába locsolta a vizet. Felfrissült. Flakonját is megtöltötte vízzel.

– Látom, ilyenük nincs – mondta, amikor visszajött a pataktól. Ninocska éppen igyekezett ki a barlangból. Helyet adott neki, de a lánynak földbe gyökerezett a lába.

– Egy férfi – suttopta – ott...

Arra mutatott, ahol a patak eltűnt az erdő bozótja között. Káin megfordult és nyomban felismerte. Rokkó volt.

– Hiszen ez... – sziszegte és kezdett feléje futni. Futásban előrántotta revolverét. Ninocska mögötte futott.

– Ne bánts! – kiáltotta a lány – hiszen ismerem... A vőlegényem! Igen! Ó, Rókus!

A lövés eldördült. Rokkó arca bukott.

– Gyilkos! – sikította Ninocska – Gyilkos! – Odarohant és ráborult a holttestre:

– Rókus... ó, Rókus – zokogta eszelősen.

A lövésre a pap megjelent a barlang kijáratában. Láthatta a halott enyhe púpját.

Káin berohant az erdőbe.

17.

A kertkapu előtt nagy robajjal motor állt meg. Egy sietős ember ugrott le róla. Néhány lépéssel felszaladt a lépcsőn, felrántotta a rácsos ajtót, majd sietősen bevágta maga mögött.

A pap felébredt a dőrejére.

– Plébános Úr, plébános Úr! – kiáltotta futtában a sietős ember és közben már mondta is:

– A plébánosunk rosszul lett, mentők viszik és... és – fuldokolva, zihálva beszélt, mert egyszerre akart elmondani mindent – esküvő lesz fél ótkor és kéri végezze el és meghatalmazza... most negyed öt...

A pap már állt az asztal mellett, zavartan nézett maga körül... Minden csendes volt. A víz tükre sima, Csak a kikötő felé úszó hajó körül fodrozódott a víz. Végig simított izzadt homlokán.

– Kérem, atya, siessünk, már csak 10 percünk van és jön a násznép...

– Igen... igen... majd letusolok... – és besietett kis nyaralójába.

A motoros ember tétován nézett körül. Az üveg az asztalon tele, a pohár szárazon, üresen a palack mellett. Nyitott vaskos könyv... valami félelmetes szörny képével. Megnézte a címét: „A föld őstörténete”. Lapozgatni

akart benne, de már jött az atya. Rövid nadrág, póló ing... Nyaralni jött Badacsonyba, nem esketni...

– Gyorsan – mondta a motoros és már szaladtak is le az utcára. Nyeregbe pattantak és pár perc múlva a szomszéd falu sekrestyéjében voltak.

– Hála Istennek – sóhajtott megkönnyebbülten a sekrestyés –, köszönjük, hogy eljött, plébános úr.

Már adta is rá a fekete szoknyát, a karinget, stólát és a díszes palástot. Minden gépiesen és gyorsan ment. Nem ért rá gondolkodni. A sekrestyés kipillantott a templomkapu felé. A násznép éppen megérkezett. Megrántotta a csengőt, az orgona felbúgott és az atya kilépett a szentélybe, térdet hajtott az Oltáriszentség felé, majd lassú léptekkel a jegyespár elé indult. Bevezette őket az oltár elé helyezett térdeplőkhöz.

– A tanúkat kérem mögéjük állni.

Aztán felpillantott a jegyesekre.

– Ninocska – suttogta révetegen – Rökkó...

A menyasszony szelíden és csodálkozva a fejével nemet intett: – Anna és Rókus...

– Ó igen...

Mosolyogtak a pap zavarán, de tudták, hogy mi történt az ő papjukkal.

– Ó igen, elnézést... – suttogta az atya zavarában ismét. Főlőleges volt a halk szó, mert az orgona olyan hangosan ünnepelt, hogy úgysem értette senki, mit beszéltek egymásközt.

Néhány hatásos akkord után elcsitul a Bach Prelúdium.

– Dicsértessék a Jézus Krisztus... Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében...

És megkezdte a szertartást.

Az olvasmányt a menyasszony olvasta, a szentleckét a vőlegény, a zsoltárt a kántor énekelte. Volt ideje körülpillantani a zsúfolt templomon. Az utolsó oszlop mellett, külön a násznéptől egy férfi állt, lehajtott fejjel.

Az evangélium a homokra meg a sziklára épült ház példabeszédéről szólt. A hegyibeszéd záró szavai. A megmászott sziklákra, a patakmenti homokra gondolt... Zavartan és röviden beszélt. De valahogyan mégis megrendülten hallgatták. Élményszerű volt.

Gondosan figyelt a szertartáskönyvre, mert képzelete szerte kalandozott.

Meleg volt, izzadt, s örült amikor az ifjú férjet és feleséget kivezethette a násznép sorfala között a templom kijáratához. Ehhez persze meg kellett fordulniuk és a pap önkénytelenül a hátukra figyelt. Nem, nem voltak púposak. – Ah, ostobaság az egész... Vagy talán mind azok vagyunk? Csak nem látjuk már? Megszoktuk a púpjainkat? Más bolygón kell élnünk, hogy észrevegyük? – Az orgona ismét zúgott. Gratulált Annának és Rókusnak, köszöntötte az örömszülőket, és a tanúkat. Elindult visszafelé a sekrestyébe. Szeretett volna egyedül lenni, de egy fiatalember lépett hozzá:

– Atya, szeretnék gyónni...

– Most és így???

– Ha lehet... – Könyörgőn nézett rá.

– Mindjárt jövök.

Besietett a sekrestyébe, levetette a palástot és a stólát.

– A gyóntatószék nyitva van? – kérdezte a sekrestyést, aki a palásttal bajlódott.

– Itt a kulcsa – nyújtotta feléje csodálkozva.

A pap kiment és beült az utolsó gyóntatószékbe.

A fiatalember betérdelt és minden bevezető nélkül megszólalt:

– Öltem.

A pap megdöbbsent.

– Tessék? – kérdezte, talán nem hallotta jól.

– Csak szemmel és szívvel – hangzott a rácson túlról.

– Igen... És?

– A menyasszonyt – mondta a gyónó...

– Nem akart magához menni?

– Meg sem kértem a kezét.

– Hát akkor?

– De szerelmes voltam belé... És ezért.

– Most megbékélt?

– Óh, igen, nagyon. Hiszen holnap belépek a szemináriumba.

– Papnak jelentkezett?

– Igen.

– Szerelmi csalódásból?

– Nem atya. Már régen... de egyszer majdnem elbuktam... És ezzel a lánnyal. Pedig akkor már elhatároztam, vagy inkább az Úr határozta el, hogy szolgálatába fogad. De most, hogy itt lehettem az esküvőjén, teljesen megnyugodtam. Mégis el kellett mondanom ezt újra, éppen ezen a napon a gyóntatószékben.

– A lány tudja? Nem azt, hogy vétkezni akart vele, hanem, hogy mire készül?

– Az előbbit nem, az utóbbit igen...
– Elfogadja penitenciának, hogy most gratulálja és közli vele örömhírét és vőlegényével, bocsánat, a férjével is?

– Igen, szívesen, hiszen a barátom.
– Így kettős örömük lesz mindhármuknak.

Kinyitotta a gyóntatószék ajtaját és utánuk nézett. Láthatta örömeiket.

A násznép lassacskán oszladozni kezdett. A templomba behallatszott a kocsiajtók csapódása, induló autók búgtak fel....

Csend lett. A templomban is. A sekrestyés jelent meg a szentélyben, eloltotta a gyertyákat, előkészítette az esti misét, majd kiment a sekrestyébe.

Sokáig ült a gyóntatószékben. A hívős magányban megnyugodott. Igen, a gyóntatószék... Itt vasalják simára a lelki púpokat... Az enyémet, én meg a másokét... Köszönöm, Uram... De kérek, tedd boldoggá őket, a fiatalokat, akiket megeskettem. És a fiút is, aki papnak készül... Majd ő is gyógyítja a púpokat...

Némi csend után elmosolyodott:

– Ha minden katasztrófa így végződne, Uram!
Ruganyos léptekkel hagyta el a gyóntatószéket.

VÉGE

Kiadja a KORDA Könyvkiadó
6000 Kecskemét, Kossuth tér 3. (T.: 76/328-977)
Felelős vezető: dr. Bujdosó Gabriella
Megjelent a MERCATO BT. gondozásában (T.: 76/321-197)
ISBN: 963 8004 28 2

Ára: 110,- Ft

**Valamilyen kozmikus katasztrófa
következtében egy pap és egy lány
különös, magányos helyre sodród-
nak.**

Egymásrautaltságuk nyilvánvaló.

**Felmerül közöttük a kipusztulásnak
gyanított emberi nem fönnmaradá-
sának kérdése.**

**A lány gyermeket akar, anya akar
lenni.**

**A pap, Istennek tett Igéretéhez hí-
ven, tisztaéletű pap akar maradni.**

**De mi az Isten akarata ebben a
helyzetben?**

**Mindenesetre másnak látják magu-
kat és egymást, mint a katasztrófa
előtt.....**

**Vajon mindnyájan púposnak szüle-
tünk?**

Megrendelhető: **KORDA Könyvkereskedés**

6000 Kecskemét,

Kossuth tér 3.

Tel.: (76) 328-977